

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀν. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μεταφράσις Π. Παῦ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ. — Μιχαὴλ Θερβάτη: ΚΟΡΝΗΛΙΑ, διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

— Ἄκουσον. Ὁ Νοέλ Τρελάν φεύγει ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον διὰ νὰ ζητήσῃ τύχην. Εἶναι τεσσαρακοντούτης περίπου.
 — Δὲν λέγω ὄχι.
 — Ταξιδεύει πολὺ μακρὰν.
 — Συμφωνῶ.
 — Φθάνει εἰς τὴν νῆσον τοῦ Βουρβό-νου.
 — Κἀλλιστα.
 — Νυμφεύεται μετὰ γυναικὸς τοῦ τό-που.
 — Λέγε πάντοτε.
 — Ἡ κρεολὴ ἐκείνη ἦτο πλουσία, ἀλλ' ἀποθνήσκει.
 — Οὐδὲν παράδοξον.
 — Τί πράττει ὁ Νοέλ Τρελάν;
 — Δὲν γνωρίζω.
 — ὦ! εἶπεν ὁ Λεσγιδου μεθ' ὕφους συμπαθείας, δὲν θ' ἀνακαλύψῃς ποτὲ τὴν πυρίτιδα. φίλε μου. Λυποῦμαι διὰ τοῦτο.
 — Καλῶς λέγε.
 — Ὁ Νοέλ Τρελάν χηρέυσας ἔπαθεν ὑπὸ νοσταλγίας.
 — Τί σημαίνει τοῦτο;
 — Ἡ νοσταλγία εἶναι ἀσθένεια. Πω-λεῖ λοιπὸν τὰ ὑπάρχοντά του, θέτει τὸ χρῆμα εἰς τὴν ζώνην του, καὶ ἐπανάρχει-ται μετὰ τῆς θυγατρὸς του εἰς Γαλλίαν.
 Ἐννοεῖς;
 — Θαυμάσια.

— Δόξα τῷ Θεῷ.
 — Ἐπειτα;
 — Ἀποβιάζεται εἰς Ἀθρην.
 — Δὲν τὸ ἀμφισβητῶ.
 — Τοποθετεῖ τὴν θυγατέρα του εἰς οἰ-κοτροφεῖον διὰ νὰ εἶναι πλέον ἐλευθερος καὶ ἀπέρχεται χωρὶς νὰ εἴπῃ ποῦ με-ταβαίνει. Ἀκολουθεῖ μοι μετὰ προσυχῆς.
 — Σὲ ἀκούω, ἀλλὰ ὁ λαγῶς θάκρῳση.
 — Δὲν πειράζει. Τί θὰ ἔκαμνες ἀν' ἡσὸ εἰς τὴν θέσιν του; ποῦ θὰ ἐπήγαίνες;
 — Θὰ ἐσκεπτόμην.
 — Δυστυχία! ἀλλὰ, ταλαίπωρε φίλε μου, οὐδέποτε θὰ συλλάβῃς ἐγκληματίαν. Εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του, διά-βολε! Δηλαδὴ εἰς Βρετταννὴν! Δηλαδὴ ἐδῶ! Δηλαδὴ εἰς τοὺς συγγενεὶς του! Δηλαδὴ εἰς τοὺς Κερανδάλ! Ὁ λαγῶς ἐπανάρχεται εἰς τὴν φωλεάν του ν' ἀπο-θάνη. Ἐννοεῖς;
 — Καὶ ἔπειτα;
 — Ἐπειτα, εἶπεν ὁ κύρ Λεσγιδου ἐ-γερθεὶς ἀποτόμως, ἰδοὺ τί συμβαίνει. Ἦτο ὁ πόλεμος τὸ πᾶν ἦτο ἀνάστατον Ὁ γέρον Κερανδάλ ἐσκέφθη ὅτι δὲν παρε-τήρησε κανεὶς τὴν ἔλευσιν ἐνὸς ξένου με-ταξὺ τόσων, οἵτινες κατέφευγον εἰς τὸν τόπον. Ἐδέχθη τὸν συγγενῆ του εἰς τὸν οἶκόν του μίαν ἐσπέραν, καὶ δελεασθεὶς ὑπὸ τῶν χρημάτων, τὰ ὅποια οὗτος, ἀ-θῶος καὶ ἀκακος, ἔφερε μαζύ του, ἐπω-φελήθη τοῦ ὕπνου τοῦ Νοέλ τὸν ἐφόνευσε καὶ μετὰ τὰ χρήματά του ἐπλήρωσε τὰ χρέη του.
 — Πρόσσεξε, εἶπεν ὁ Μισό, εἰς ὃν ἐνε-ποίησεν ἀκουσίως ἀλήθεισιν ἢ διήγησις αὐτῆ.
 — Ἐπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ Λεσγι-δου, τρομάξας καὶ αὐτὸς διὰ τὸ ἐγκλημά του νητοκτόνησε καθ' ὁδόν, μίαν νύκτα, ἢ δὲ σύζυγός του, ἢ ὄραϊα κόρη τοῦ Γουε-νέκ, ἢ μήτηρ τῆς Ἀγνῆς Κερανδάλ, κα-ταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν τύψεων τῆς συνει-δήσεως, ὡς Βρετταννὴ δεισιδαιμων, εἶπε κατὰ τι περὶ ἐνὸς ἐγκλήματος καὶ ἀπώ-λεσε τὸ λογικόν.
 Ὁ χωροφύλαξ ἐξεπλήσσετο.

— Καί, εἶπε καταλήγων ὁ Λεσγιδου, τὸ πτώμα τοῦ Νοέλ Τρελάν θὰ εὑρίσκειται εἰς καμμίαν ὀπὴν ἢ εἰς τὸ βάθος τῶν τελεμάτων τοῦ Σαίν-Ζιλδὰς. Ἰδοὺ.
 — Δύνασαι νὰ ἀποδείξῃς ὅ,τι λέγεις; ἠρώτησεν.
 — Θὰ τὸ ἀποδείξω, ναί, εἶπε μετὰ βε-βαιότητος ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ἐπανα-καθήσας.
 — Εἶμαι περιέργος νὰ μάθω πῶς θὰ το κατορθώσῃς.
 — Θὰ ἴδῃς.
 — Πότε;
 — Τὸ πᾶν ἔρχεται μετὰ τὴν ὥραν του. Δώδεκα ἔτη περιμένω, ἀλλὰ τέλος πάν-των ἦλθεν ἡ ὥρα.
 Ὁ Μισὸ κατ' ἀρχὰς ἠκροῦτο τοῦ δικα-στικοῦ κλητῆρος χωρὶς νὰ διδῇ σημασίαν εἰς τοὺς λόγους του. Ἐγνωρίζεν ἄλλως τε τὰς διαθέσεις τοῦ Λεσγιδου διὰ τοὺς Κερανδάλ.
 Ἦδη ὅμως αἱ ὑποθέσεις τοῦ κλητῆρος ἐλάβανον σάρκα.
 — Θέλεις νὰ σοὶ εἴπω, Μισό, ὑπέλα-βεν ὁ Λεσγιδου. Ἀνακάλυψα μίαν λεπτο-μέρειαν πρὸ ὀλίγου.
 — Ποίαν;
 — Περιέμενε ὀλίγον.
 Ἐκάλεσε τὴν ὑπηρέτριαν κροτήσας ἐπὶ τοῦ ποτηρίου.
 — Νιότ, εἶπε.
 — Ὅριστε, κύριε Λεσγιδου.
 — Γνωρίζεις τὸ ὄνομα τῆς ξένης;
 — Ὅχι, κύριε;
 — Δὲν σὰς τὸ εἶπεν;
 — Ὅχι βέβαια. Οὔτε τὴν ἐρωτήσαμε.
 — Εἰς τὸν σάκκον τῆς δὲν ἔχει ἐπι-γραφὴν;
 — Δὲν εἰδεύρω νὰ διαβάξω, κύριε.
 — Τί ἀποσκευὰς ἔχει;
 — Μία μεγάλη βελίτζα καὶ ἓνα μι-κρὸν σάκκον.
 — Εἶναι κομφὸς ὁ σάκκος;
 — Πολύ.
 — Τί χρῶμα ἔχει;
 — Μαῦρος, μετ' ὄραϊα γαρνιμέντα.
 — Ἀπὸ ἀργυρον;

— Είμπορεϊ.
— Πήγαινε νὰ τὸν φέρης χωρὶς νὰ σὲ ἴδῃ κάνεις.

— Δὲν εἶναι καλὸν πράγμα, κύριε Λεσγιδοῦ, νὰ κυττάζῃ κανεὶς τὰ ξένα πράγματα.

— Ὅχι, ἀλλ' εἴμεθα περίεργοι, καλὴ μου Νιότ, καὶ θὰ σοὶ δώσω τέσσαρα σολδία διὰ τὸν κόπον σου. Δὲν θὰ κλέψωμεν τὴν ξένην, τὸ γνωρίζεις. Κάθεται πάντοτε πλησίον τῆς ἐστίας;

— Μάλιστα.

— Ἐλα, κάμε γρήγορα.

Ἡ Νιότ, δελεασθεῖσα ἐκ τῶν τεσσάρων σολδίων, ὑπήκουσε καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανήρχετο κομίζουσα τὸν σάκκον, ὃν λαβὼν ὁ Λεσγιδοῦ παρετήρησεν ὅτι ἔφερον ἐπὶ μεταλλίνης πλακῆς τ' ἀρχικᾶ Ε. Ζ. Τ.

— Φύγε, Νιότ, εἶπε τῇ ὑπηρετρίᾳ, εἶχομεν στοίχημα καὶ ἐκέρδισα. Βάλε ταχέως τὸν σάκκον εἰς τὴν θέσιν του. Εὐχαριστῶ, κόρη μου.

Ἡ μικρὰ ὑπηρετρία, θέσασα ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς τὰ τέσσαρα σολδία, ἔφυγε δραματῶς, μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς ὁ σάκκος ἦν εἰς τὴν θέσιν του.

Ἦτο καιρὸς.

Ἡ Ζουάννα, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ὑπηρετρία κατήρχετο τὴν κλίμακα, ἠγέρθη ἐκ τῆς ἔδρας αὐτῆς, ἀνήλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἔλαβεν ἐπανωφόριον ἐκ μελανῶν τριχάπτων, ἐξῆλθεν ἐν τῇ ἐξοχῇ καὶ διηυθύνθη πρὸς τὰ ἐρείπια τοῦ Λαργουέ, ὁπόθεν μεγαλοπρεπῆς ἐκτείνεται ὁ ὄριζων.

Ἐν τῇ μικρᾷ τοῦ πανδοχείου αἰθούσῃ ὁ Λεσγιδοῦ μετὰ τοῦ Μισὸ συνωμίλου ἔτι ἔχοντες πρὸ αὐτῶν δύο κύπελλα καφέ.

— Καὶ ἡ λεπτομέρεια; ἠρώτησεν ὁ χωροφύλαξ.

— Δὲν θὰ εἶπες τίποτε;

— Ἀφοῦ σοὶ τὸ ὑπεσχέθη.

— Ἡ ὠραία παρισινὴ δὲν εἶπε τὸ ὄνομά τῆς.

— Ὅχι.

— Δὲν τὸ ἐμάντευσε;

— Ποσῶς.

— Λοιπὸν! ἐγὼ τὸ γνωρίζω.

— Εἶσαι πονηρός.

— Ἐννοεῖς, φίλε μου, ὅτι μία γυνὴ ὡς αὐτὴ δὲν ἔρχεται ἀνευ λόγου εἰς τὸ μακρυνὸν αὐτὸ μέρος.

— Πιθανόν.

— Ἐπὶ τοῦ σάκκου ὑπάρχουσιν ἔν Ζ καὶ ἔν Τ. Τὸ Ζ σημαίνει ὅ,τι θέλεις, ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει, τὸ Τ ὁμῶς σημαίνει Τρελὰν! εἶναι φανερόν. Ἡ κυρία λοιπὸν ἢ ἡ δεσποινὴς εἶναι ἡ θυγάτηρ τοῦ Νοέλ Τρελὰν ζητοῦσα τὰ ἴχνη τοῦ πατρὸς τῆς. Λοιπὸν! ἐγὼ θὰ εὗρω ὅ,τι ζητεῖ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

— Μὴ μεγαλαυχεῖς.

— Θέλεις μίαν ἀπόδειξιν;

— Ναί.

— Θὰ σοὶ τὴν δώσω μυστικῶς.

— Πότε;

Ὁ κλητὴρ ἐμέτρησεν ἐπὶ τῶν δακτύλων.

— Τὴν Κυριακὴν ὀκτῶ εἶναι προσκύνημα εἰς Ἐλβέν.

— Ναί.

— Ὁλὲς τὴν ἀπόδειξιν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὑπὸ δύο ὄμοις ὄρους.

— Ἄ! ὑπὸ ὄρους; εἶπεν ὁ χωροφύλαξ εἰρωνικῶς.

— Δὲν ζητῶ μεγάλα πράγματα.

— Ὁ πρῶτος ποῖος εἶναι;

— Νὰ σιωπήσης.

— Δέχομαι.

— Ὁ δεύτερος εἶναι νὰ ἔλθῃ ἡ Μαριάννα εἰς τὸ προσκύνημα.

— Δὲν δύναμαι νὰ τὴν ὀδηγήσω.

— Δὲν ζητῶ αὐτό. Μὴ τὴν ἐμποδίσῃς νὰ ἔλθῃ. Αὐτὸ ἀρκεῖ.

Ὁ χωροφύλαξ κατέστη σκυθρωπός.

Ἄν ἀληθῶς οἱ Κεραναῖοι, παρ' οἷς συχναίως μετέβαινε, ἠνείχοντο εἰς φόνον μετὰ κλοπῆς, δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ συνδεθῇ μετ' αὐτῶν.

Ὁ Λεσγιδοῦ ἠννόησε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων του.

Προσεπάθησε τότε νὰ πείσῃ τὸν Μισὸ ὅτι τῷ παρουσιάζετο ἐξαιρετός εὐκαιρία ἵνα διακριθῇ ὅτι αἱ ἐπωμίδες τοῦ ἀξιοματικῶ ἦσαν εἰς τὴν διαθέσιν του. Δὲν ἀπῆρτε μὲν ὁ Λεσγιδοῦ νὰ ἐνεργήσῃ αὐτὸς οὗτος ὁ ἐνωμοτάρχης κατὰ τῶν Κεραναῖων, οἵτινες ἦσαν φίλοι του, παρεκάλεσεν ὁμῶς αὐτὸν νὰ μὴ ἀντιτάξῃ τι κατὰ τῶν ἐνεργειῶν του.

Παρέστησεν αὐτῷ διὰ τῶν ζωηροτέρων χρωμάτων ὅτι ὁ χωροφύλαξ θὰ ἐπωφελεῖτο τῶν ἐνεργειῶν, ἄς ὁ Λεσγιδοῦ θὰ κατέβαλεν. Ἄλλως τε δὲ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀποκεφαλίσθωσιν οἱ φίλοι του Ἰάκωβος καὶ Κορεντίνος, διότι ὁ διαπράξας τὸ ἐγκλημα πατὴρ αὐτῶν ἐπλήρωσεν ἤδη τὸ χρέος του πρὸς τούτους, παρελθόντων δέκα ἐτῶν, δὲν ἠδύνατο πλέον ἡ ἐξουσία νὰ καταδιώξῃ τοὺς ἐνόχους ἐγκλήματος ἀτιμωρήτου, ὅσα φοβερόν καὶ ἂν ἦν τοῦτο.

Ἄμα τὸ πρόγευμα ἐτελείωσεν ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ἠρώτησεν ἂν ὁ ἵππος του ἔφαγεν ἀρκούντως καὶ ἂν ἦν ἔτοιμος πρὸς ὁδοιπορίαν.

Ἐπλήρωσε τὸν λογαριασμὸν τῆς ξενοδόχου καὶ παρήγγειλε νὰ ζεύξωσιν τὸν ἵππον, μεθ' ὃ ἐξῆλθεν ἐπὶ μικρὸν καὶ ἐπιστρέψας ἐχαίρεισε τὴν κυρὰ Νικόλ καὶ ἀπῆλθε μετὰ τοῦ φίλου του ἐνωμοτάρχου.

Ἐξερχόμενοι τοῦ Ἐλβέν συνήντησαν τὴν Ζουάνναν περιπατοῦσαν μὲ τὸ ἀλεξιβρόχιον ἀνὰ χεῖρας καὶ κάτω νεύουσαν. Ἀκούσασα τὸν κρότον τῆς ἀμάξης ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.

Ὁ κλητὴρ ἐχαίρεισε αὐτὴν οἰκειῶς, ὡς εἰ ἐγνωρίζεν αὐτὴν πρὸ πολλοῦ καὶ ἐζηλοκώθησεν τὸν δρόμον του.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐν τῷ δάσει, κατὰ τινὰ διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν ἐσταμάτησεν ἵνα κατέλθῃ ὁ ἐνωμοτάρχης, προφασιζόμενος ὅτι εἶχε συνέντευξιν μετὰ τινος φίλου εἰς Μαλεστρά.

— Καλὴν νύκτα, εἶπεν αὐτῷ, ἔσο φρόνιμος καὶ ράψε τὸ στόμα σου!

Ὁ χωροφύλαξ ἔθλιψε ψυχρῶς τὴν χεῖρα τοῦ κλητῆρος καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ Μα-

λεστρά, ἐνῶ ἡ ἀμάξα μὲ τὸν Λεσγιδοῦ διηυθύνετο εἰς Πορνιγούεν.

Ἄλλ' ὅτε ὁ κρότος δὲν ἠκούετο πλέον ἔστη ἀναποφάσιτος καὶ βέβαιος ὢν ὅτι δὲν βλέπει αὐτὸν ὁ Λεσγιδοῦ μετέβαλεν ὁδὸν διευθυνόμενος πρὸς τοὺς Κεραναῖους.

ΚΣ'

Ἐκμυστηρεύσεις.

Ἡ Βέρθα Ρισάρ

πρὸς τὴν Καικιλίαν δὲ Φορτερόζ.

Ἄνεγνωσα τὴν μακρὰν ἐπιστολήν σου, μικροῦλά μου. Δὲν μετεβλήθης. Εἶσαι πάντοτε εὐφάνταστος. Ὁ ρωμαντικὸς τόπος εἰς ὃν ζῆς δὲν ἔχει ψαλιδα διὰ νὰ κόψῃ τὰς πτέρυγας τῆς φαντασίας σου. Σὺ εἶσαι ἡ ποιησις! ἐγὼ εἶμαι ὁ πεζὸς λόγος. Ὁ σύζυγός μου εἶναι ἰδιόρρυθμος ἐν τούτοις δὲν στενοχωρεῖται τις μετ' αὐτοῦ. Ὄταν μείνῃ ὀκτῶ ὥρας εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐξετάζων τοὺς λογαριασμούς του καὶ ἐκδίδων συναλλαγματικὰς ἢ μετρῶν λουδοβικεῖα, ἐπανερχεται οἴκοι, εὐχαρῖς, ζωηρός, μειδιῶν καὶ διερχόμεθα τὴν ἐσπέραν ὁμοῦ πλησίον τῆς κοιτίδος τῆς Καρλόττας κοιμωμένης ὑπὸν ἀγγελικόν. Σπανίως πηγαίνομεν εἰς τὸ θέατρον, ἐνίοτε δὲ εἰς συναναστροφὰς εἰς οἴκους ἐμπόρων.

Ἐθὰ σὲ ἐπιπλήξω.

Τί εἶναι πάλιν αὐτὸ τὸ παράδοξον πάθος, ὅπερ ὡς ἐννοῶ σὲ κατεκυρίευσεν; Σκέφθητι λοιπόν, δεσποινίς, ὅτι εἶσαι πλουσία, εὐπαιδευτος, καλὴ μουσικός! ὅτι φέρεις γνωστὸν ὄνομα καὶ ὅτι αἱ πράξεις σου θὰ ἐξετασθῶσι, θὰ κριθῶσι! Σκέφθητι ὅτι πρέπει νὰ φανῆς εἰς τὴν κοινωνίαν στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα συζύγου τῆς τάξεώς σου, καὶ ὅτι θὰ ἦναι γελοῖον νὰ ἐξέλθῃς ἐφ' ἀμάξης εἰς τὰ Ἡλύσια μετ' ἀγροίκου ἀνδρός, καὶ ὅτι δὲν θὰ δυνηθῆς νὰ ἐμφανισθῆς εἰς τὸ Μελόδραμα συνοδευομένη ὑπὸ χωρικοῦ ἀμαθοῦς καὶ ἀξέστου.

Ἰπάρχουσι, φιλάττη μου, ἀδύνατα πράγματα, τὰ ὅποια ἐν πεπολιτισμένῳ ἔθνεϊ δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ θέλῃ τις νὰ καταστήσῃ δυνατὰ. Ἄλλωςτε, αὐτοὶ οἱ Κεραναῖοι εἶναι συγγενεῖς σου καὶ φυσικοὶ κληρονόμοι σου, προβλέπω ὁμῶς ὅτι θὰ τοὺς καταστρέψῃς. Ἄν θέλῃς ἀπολύτως νὰ φανῆς εὐεργετικὴ πρὸς αὐτούς, καλλίτερον θὰ πράξῃς νὰ δώσης αὐτοῖς ἀπλῶς, πρὶν δεσμεύσης τὴν ἐλευθερίαν σου εἰς τὰς ἰδιοτροπίας συζύγου, ἐκατὸν πεντήκοντα μέχρι διακοσίων πλέθρων γῆς περίξ τῆς ἐπαύλεως, τὴν ὅποιαν μοὶ παριστᾶς διὰ τὸσφ ζωηρῶν χρωμάτων. Δύνασαι ἐπίσης νὰ δώσης αὐτοῖς τριάκοντα χιλιάδας φράγκων ὡς προῖκα τῆς ἐξαδέλφης σου, ἂν ἐνδιαφέρεσαι δι' αὐτήν, καὶ πλείωτερον ἔτι, ἂν θέλῃς.

Σοὶ ὁμιλῶ ὡς ἄνθρωπος γνωρίζων οἰκονομολογικά. Εἶμαι θυγάτηρ συμβολαιογράφου, σύζυγος τραπεζίτου καὶ δὲν ἐρυθρίω.

Ἐτὰ δῶρα ταῦτα δὲν θὰ ἐλαττώσω-

σιν ἐπαισθητῶς τὴν περιουσίαν σου, διότι, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἀποτελοῦσι μόλις τὸ ἐν τέταρτον τοῦ ἐτησίου εἰσοδήματός σου. Ἄλλως τε ἡ μήτηρ σου θὰ ἔχη ἀθροίσει ἀρκετὰς οἰκονομίας.

» Πάντοτε σὲ ἠγάπησα, μικρά μου Καικιλία. Σὲ βλέπω ἔτι νεαρωτάτην, ζωηράν, εὐαίσθητον καὶ γενναϊόφρονα, ἐνωθὼ δὲ ὅτι οἱ περικυκλοῦντές σε ἄνδρες ἐρῶνται σοῦ. Ἄν ἄλλως συνέβαινε θὰ ἦσαν τυφλοί. Ἡ ἀφθονος ξανθὴ κόμη σου, τὸ χάριεν ἀνάστημα, οἱ ἐκφραστικοὶ μεγάλοι ὀφθαλμοί σου, ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις ἡ κολοσιαία περιουσία σου εἰσὶ μεγάλα προσόντα ἱκανὰ νὰ ἐκλύσωσι. Πρόσεξον λοιπόν! Δυσπίστει! Ἄν θέλῃς πληροφορίας, πρὸ τοῦ ἀποφασίσῃς, εἰπέ μοί το. Ὁ Γεώργιος θὰ ζητήσῃ τοιαύτας, ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ συζύγου διὰ τὴν θυγατέρα σου.

» Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἤμην πλησίον σου διὰ νὰ σὲ βοηθήσω εἰς τὴν ἀπόφασίν σου.

» Ἀπόφυγε τὰς παγίδας! δυσπίστει πρὸς τοὺς δῆθεν ἐρωτευμένους, οἵτινες μόνον τὴν περιουσίαν θέλουσι νὰ μεταφέρωσιν εἰς τὰ θυλακία των.

» Ἄν ἐγνώριζες τί ἀξίζουσιν οἱ πλεῖστοι τούτων!

» Σοὶ πέμπω ἄπειρα φιλήματα, φιλάττη Καικιλία.

«Βέρθα».

***

Ἡ Καικιλία δὲ Φοντερὸζ τῆ Βέρθα Ρισάρ.

« Ἡ ἐπιστολή σου μὲ ὠφέλησεν. Εἶσαι εὐφυής. Θὰ σὲ ἀκούσω... ἴσως. Ἄμα λάβῃς τὴν παρούσάν μου μὴ προσέξῃς εἰς τὰ σχεδιάσματα, τὰ ὅποια χάριν ἀστεϊσμοῦ παρεμβάλλω. Ἄν ἐγνώριζες πόσον αἰσθάνομαι κενὴν τὴν ψυχὴν μου! Κυμαίνομαι ἐν ἀμφιβολίᾳ ἀπελπιστικῇ. Φαντάσθητι ὅτι εἶμαι ἐνήλικος πρὸ δύο ἡμερῶν ἔγραψα ἐκ νέου σήμερον τὴν πρώτην τὴν διαθήκην μου καὶ ἱππεύσασα ἐπὶ τοῦ Ζεφύρου μετέβην εἰς Πενοὲ καὶ ἔδωκα αὐτὴν εἰς τὸν ἱερέα ἐσφραγισμένην καὶ φέρουσαν τὴν ἐπιγραφὴν: «Ν' ἀποσφραγισθῇ μετὰ τὸν θάνατόν μου». Ἔχω ἀντίγραφον αὐτῆς εἰς τὸ γραφετόν μου. Ἴδού λοιπόν, εἶμαι ἐν τάξει.

» Ὁ ἱερεὺς τοῦ Πενοὲ ἠσχολεῖτο ἀνασκαλεῦν τὸν κηπὸν του».

Ἐνταῦθα ἐν σχεδιάσματι ἐφαίνετο ὁ ἱερεὺς γονυπετῆς ἀποσπῶν τὰ ἐπιπλασθῆ χόρτα ὑψηλὰ ὡς κωδωνοστάσιον.

[Ἐπεται συνέχεια].

* K

ΤΟΜΟΙ

«Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' Δ' καὶ Ε' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' Γ' καὶ Δ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Ε' καὶ ΣΤ' πρὸς λεπτὰ 10.

F. D. GUERAZZI

Η

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

» Ὁ πατὴρ Οὐγος ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην του καὶ ἔκυψεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Εἶτα ἠγέρθη καὶ ἀπομακρυνθεὶς προσεκάλεσε τοὺς ὑποτελεῖς καὶ διέταξεν αὐτοὺς νὰ μὲ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὸν κοιτῶνά μου. Παρεκάλεσα τὸν ἱερέα νὰ μὲ ἀφίσῃ ἐκεῖ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐνέδιδεν ἤρχισα νὰ κραυγάζω ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀπῆγον ἀνευ βίας. Ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς προσεπάθει νὰ μὲ πείσῃ, ἀλλὰ ματαίως. Ἐπέμενον ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν ἀπόφασίν μου. Τότε οἱ ὑποτελεῖς ἠτοιμάσθησαν νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν βίαν. Ἡθλήθησα ν' ἀντισταθῶ, ἀλλὰ δὲν εἶχον δυνάμεις. Μετεφέρθη. Ἡ λύσσα τῆς ἀδυναμίας καὶ ὁ δίκαιος φόβος μου ὅτι ὁ Βεράρδος εἶχεν ἀποθάνῃ, ἠρέθισαν τόσον πολὺ τὴν θλιψίν μου, ὥστε ἐλιποθύμησα. Ὅτε συνήλθον, εἶδον παρὰ τὴν κλίνην μου τὸν πατέρα Οὐγον, ὁ ὅποιος ἤρχισεν ἀμέσως νὰ μὲ παρηγορῇ μὲ γλυκεῖς λόγους καὶ ὠραία παραδείγματα, εἰλημμένα καταλλήλως ἀπὸ τῶν Εὐαγγελίων, ἀλλὰ τὰ ὅποια οὐδεμίαν ἐπιρροὴν εἶχον ἐπ' ἐμοῦ, ὁ ὅποιος εἶχον ἀποφασίσῃ πλέον ν' ἀποθάνω. Ἐξώρμισα τὸν ἱερέα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Βενεδίκτου νὰ μοῦ εἰπῇ, ἂν ὁ Βεράρδος ἔζη ἔτι. Καὶ αὐτός, μὴ δυνάμενος ν' ἀνθέξῃ εἰς τὸν ὄρκον, μοῦ ἐδιηγήθη ὅτι οἱ ἔλεγχοι τῆς συνειδήσεως μᾶλλον ἢ αἱ πληγαὶ ἐφόνευσαν αὐτόν... Τότε ἀπεπειράθην νὰ διαρρήξω τοὺς ἐπιδέσμους τῶν πληγῶν μου, καὶ μὴ δυνηθεὶς ἠγέρθην μανιωδῆς ἀπὸ τῆς κλίνης, ὅπως εὖρω τὸν θάνατον, εἶτε θραύων τὴν κεφαλὴν μου κατὰ τοῦ τοίχου, εἶτε κρημιζόμενος ἀπὸ τινος τῶν παραθύρων. Μὲ ἠμποδίσαν, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης μὲ ἐφύλαττον ἐπιμελῶς. Τότε ἀπεφασίσα ν' ἀποθάνω ἐξ ἀσιτίας... ὅσας δὲ καὶ ἂν κατέβαλλον προσπαθείας δὲν κατάρθουν νὰ μὲ πείσωσι νὰ φάγω ἢ νὰ πῶ τι. Εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ τῆς λύσσης τοῦ θανάτου. Αἰφνης, ὁ ἐπιστάτης μου παρουσιάσθη ἐνώπιόν μου ἔντρομος, ὡς ἄνθρωπος προσβληθεὶς ὑπὸ ἀνεπανορθώτου συμφορᾶς, καὶ μοι εἶπεν:

«— Αὐθέντα! αὐθέντα! τί φοβερὸν δυστύχημα ἐσυνέβηκε εἰς τὸ φρουρίόν σας!... Δὲν ἔχετε πλέον φρουρίου. Ἡλθαν σήμερον πρῶι ἑκατὸν στρατιώταις καὶ μὲ διέταξαν, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως, νὰ καταβάσω τὴν γέφυραν. Ἐμβῆκαν μέσα, ἐδίωξαν ὅλους τοὺς ὑπηρέτας σας καὶ ἔλαβαν κατοχὴν τοῦ φρουρίου.

»— Θεέ μου! ἀνέκραξα, ὅποιον ἔγκλημα διέπραξα διὰ νὰ καταδιώκωμαι τόσον ἀμειλίχτως;

»— Ὡ! αὐθέντα... ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτῶν ἦταν κάποιος, τὸν ὅποιον, ὅσον καὶ ἂν ἔκρυπτε τὸ πρόσωπόν του, κατάρθωσα νὰ ἀναγνωρίσω.

»— Ποιός; εἰπέ μοι!

»— Ὁ ἱππότης, ὁ ὅποιος ἐπροσποεῖτο τὸν φίλον σας, ὁ ὅποιος ἐρχότουνε συχνὰ καὶ σὰς ἔπερνεν εἰς τὸ κυνήγι... ἐκεῖνος ὁ ὑψηλός... ὁ μελαγχροῖνός, ὁποῦ κάθεται εἰς τὸ σπῖτι ἐκεῖνο 'ς τὴν πεδιάδα.

»— Ὁ Δρογόνος;

»— Ναί, αὐθέντα, ὁ Δρογόνος».

» Οὐδὲν εἶπον ἄλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὠρκίσθην φοβερὸν ὄρκον, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ ἐνθύμησις μόνη κάμνει τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου ν' ἀνορθοῦνται καὶ νὰ τρέμω σύσσωμος... Ἔταξα τὴν ψυχὴν μου εἰς τὸν διάβολον, ἠρνήθην τὸ βάπτισμα καὶ τὴν εὐχαριστίαν, καὶ ἐζήτησα εἰς ἀνταμοιβὴν νὰ μὴν ἀποθάνω, ἂν μὴ ἴδῶ πρῶτον τὴν καρδίαν τοῦ προδότου. Ἔγινε ὁ δειλότερος τῶν ἀνθρώπων... ἠγάπησα τὴν ζωὴν, ὡς ὁ φιλάργυρος τὸ χρυσίον... Ἡναγκάσθην νὰ ἀναλάβω θάρρος, διότι μετὰ δύο ἡμέρας, ὁ πιστὸς ἐπιστάτης μου ἐλθὼν μοι εἶπεν ὅτι, καθὼς ἔμαθεν ἐκ τινος τῶν ἐν τῷ φρουρίῳ, ἐπεμψαν ἄνδρας ὅπως μὲ συλλάβωσιν ὅτι ὁ Δρογόνος εἶχε μὲ καταγγείλῃ ὡς δολοφόνον εἰς τὴν δικαιοσύνην ὅτι πολλοὶ τῶν ὑποτελῶν μου εἶχον καταθέσῃ ἐναντίον μου, ὀρκισθέντες ὅτι κατὰ τὴν νύκτα τῆς πυρκαϊᾶς ἐκραυγάζον ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ φονεὺς τοῦ Βεράρδου. Προσέθετε δὲ ὅτι εἶχον σταλῆ τὰ προσκλητήρια. ἀλλὰ δὲν ἐπεδόθησαν, ὅπως καταδικασθῶ ἐρήμην, καὶ ὅτι ταῦτα πάντα ἐνήργησεν ὁ Δρογόνος, ὁ ὅποιος ἐπειδὴ ἦτο ἄνθρωπος τοῦ κόμητος τῆς Τσερρας, μεγάλου θησαυροφύλακος τοῦ βασιλείου, εἶχεν εὐκόλως ἐπιτύχῃ πάντα ταῦτα. Ἐκρύβην ἐν τῇ καλύβῃ ἐνὸς τῶν δασοφυλάκων μου, ὅπου τινὲς τῶν ὑποτελῶν μου οἰκτεῖραντές με μὲ μετέφερον. Ἡ ἐκδίκησις ἐζήτησε νὰ μὲ εὕρῃ ἀλλὰ ματαίως, διότι ἡ πίστις τῶν ὑποτελῶν μου, παρασχόντων μοναδικὸν κατὰ τοῦτο παραδειγμα, ὑπερίσχυσε τῆς λύσσης τῶν ἐχθρῶν μου. Ἐπὶ τέλους ἰάθη, ἂν καὶ εἶχον μείνῃ ἠθικῶς καταβεβλημένος. Ἐδοκίμασα τὰ ὄπλα μου, καὶ κατὰ πρῶτον μοι ἐφάνησαν ἀνυπόφορον βάρος, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἐσυνείθησα καὶ ἔφερον αὐτὰ ὡς καὶ πρῖν. Τότε ἐπεμψα γράμματα εἰς διαφόρους βαρόνους, ζητῶν παρ' αὐτῶν νὰ μοι παραχωρήσωσι τὸ τῆς πάλης πεδίου, καὶ ἐπροκάλεσα εἰς μονομαχίαν τὸν προδότην. Ὁ Δρογόνος ἐσιώπησεν οἱ δὲ βαρόνοι μοῦ ἀπήντησαν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσωσι τὴν παράκλησίν μου. Ἐπεμψα ταχυδρόμους καὶ ἐπιστολὰς εἰς τὸν Μαμφρέδην ἄλλ' οὐδεὶς τῶν ταχυδρόμων μου ἐπανῆλθεν, εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐπιστολῶν μου ἐδόθη ἀπάντησις.

» Ἐσπέραν τινὰ, περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαρτίου, ὁ δασοφύλαξ ἐλθὼν μοι εἶπε νὰ φύγω, διότι εἶχεν ἰδῆ πολλοὺς ἐνόπλους διατρέχοντας τὸ δάσος καὶ εἶχεν ἀκούσῃ ὅτι μὲ ἐζήτου. Ἐσπευσα μίαν μόνην στιγμὴν

βραδύτητας θὰ ἐπέφερε τὸν ὄλεθρόν μου. Ἐφυγον· ἀλλὰ νομίζων ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγω τὴν καταδίωξιν τῶν ἰππέων, οὓς ἤσθανόμην τρέχοντας ἐπὶ τὰ ἔγνη μου, ἀνῆλθον καὶ ἐκρύβην ἐπὶ τινος δένδρου, ὅπου διήλθον τὴν νύκτα . . . Εἶθε τοιαύτας νύκτας νὰ διέρχωνται μόνον οἱ ἔχθροί μου! . . . Τὴν πρωίαν ἔπειτα τὸ οὐρ οὐδεὶς θόρυβος ἐν τῷ δάσει. Κατῆλθον τοῦ δένδρου καὶ ἤρχιζα νὰ βαδίζω ἀσκόπως, διότι δὲν ἤθελον νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος μὲ ἐδίωξεν. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἔπραξε τοῦτο ὅπως σῶσθαι καὶ ἑαυτὸν καὶ ἐμέ, ἐξαναγκασθεὶς. Ἀλλ' ὅπωςδὴποτε εἶχον ἐκδιωχθῆ, καί, εἶτε ἐξ ὑπερηφανίας, εἶτε ἐκ γενναιοφροσύνης, ἀπεφάσισα νὰ ἀποθάνω μᾶλλον εἰς τὸ ὑπαίθριον καὶ ὄχι νὰ καταφύγω πάλιν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. . . Ἡκολούθησα τὰς μᾶλλον περιπεπλεγμένας ἀτραπούς, παρατηρῶν ὑπόπτως περίξ. Ποσάκις ὁ ἐλαφρὸς ψίθυρος τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ταρασσομένων κλάδων καὶ αἱ μεμακρυσμένα ὕλα καὶ μὲ ἔκαμαν νὰ ὠχρίασω! . . . Ἐνόμιζον ὅτι ἤμην θηρίον, ὅπερ ἐσυμφώνησε νὰ καταδιώξῃ σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης. . . Ἄν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν συνήντων τὸν πατέρα μου, θὰ μετεχειρίζομην αὐτὸν ὡς τὸν χειρότερον τῶν ἐχθρῶν μου. Οὕτως ἐνθαρρυνόμενος ἐξ αὐτοῦ φόβου τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, ἔφθασα τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν παραλίαν. Ἡ θάλασσα ἦτο ἤρεμος καὶ ἐφαίνετο ὅτι μὲ προσεκάλει νὰ κατοικήσω ἐν αὐτῇ, ἀφοῦ ἐν τῇ γῆ οὐδεμία πλέον μοὶ ἀπέμενε ἐλπίς. Μοὶ ἐπεφάνη ὡς φίλος, προσφέρων μοι σωτηρίαν, καὶ μὲ ἐκολάκευε διὰ τῆς ἐλπίδος ἐνδεχομένων ἤσσαν λυπηρῶν. Οὐδέποτε εἶχον ἰδῆ τὴν θάλασσαν μεθ' ὅσης ἀγάπης ἔβλεπον τότε αὐτήν. Ἡ τύχη ὑπῆρξεν εὐμενῆς πρὸς ἐμέ, καὶ μετ' οὗ πολὺ διέκρινα βρίκιον, τὸ ὁποῖον, ἀναχωρήσαν ἀπὸ Ἰσχίας, κατηυθύνετο εἰς Πίζαν, παραπλέον τὴν ἀκτὴν. Ἰκέτευσα τοὺς ναύτας, ἐξορκίζων αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα πάντων τῶν ἁγίων, νὰ μὲ παραλάβωσιν. Ὁ κυβερνήτης, ἀνθρώπος οἰκτίρμων, μὲ παρέλαβε προθύμως. Εἶπον αὐτῷ ὅτι ἤμην πτωχὸς ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ προσέβαλα ἀκουσίως τὸν κύριόν μου, εἶχον καταδικασθῆ εἰς μαστίγωσιν. Οἱ ναῦται, ὡς παρετήρησα καὶ μετὰ ταῦτα, εἶναι οἱ φυσικοὶ ἐχθροὶ τῆς τυραννίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐκτιμῶσι μεγάλως τὴν ἐλευθερίαν. Ἐλαβον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ ἐνομίσθησαν εὐτυχεῖς, διότι ἔσωσαν ἓνα ἀνθρώπον ἀπὸ τῆς κτηνώδους θηριωδίας ἐνὸς βαρόνου. Ἐφθασαμεν αἰσίως εἰς Πίζαν. Ἐκεῖ ποθῶν ν' ἀσκηθῶ εἰς τὴν ναυτικὴν, τοὺς ἀπεχαιρέτισα καὶ ἐπεβίβασθην εἰς τὰς γαλέρας, αἱ ὁποῖαι ἐταξείδευον εἰς Τύρον, εἰς Πτολεμαῖδα καὶ εἰς ἄλλους λιμένας τῆς Ἀνατολῆς. Ἐπανελθὼν εἰς Πίζαν, διὰ τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα εἶχον κερδίσει, ἐπεμψα μυστικούς ταχυδρόμους εἰς τινὰς τῶν ὑποτελῶν μου, ὅπως μάθω παρ' αὐτῶν τί συνέβη μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου. Ἐν τούτοις, συνέδεσα φίλιαν μετὰ τινος Γα-

σπαρίνου ἐκ Μασσαλίας, πλουσίου ἐμπόρου, ὁ ὁποῖος, γνωρίσας με ἱκανώτατον περὶ τὰ ναυτικά, μοὶ ἐπρότεινε νὰ μὲ κάμῃ κυβερνήτην τῆς γαλέρας του. Παρὰ τῶν ἐπανελθόντων ταχυδρόμων ἔμαθον ὅτι τὸ φρούριον ἐδόθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μαμφρέδου εἰς τὸν Δρογόνον, καὶ ὅτι οὗτος τόσον εἶχε προχωρήσει, τῇ συνεργείᾳ τοῦ κόμητος τῆς Τσέρρας, εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως, ὥστε ἐδιωρίσθη ναύαρχος. Τότε ἐδέχθην τὴν πρότασιν τοῦ Μασσαλιώτου, καὶ ἔκτοτε μία καὶ μόνη ἐλπίς κολακεύει τὴν καρδίαν μου, ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ συναντηθῶ μετὰ τοῦ ἐχθροῦ μου ἐπὶ τῆς θαλάσσης. . . Ἄ! τότε. . . Εἶναι τώρα πέντε ἔτη, ἀφοῦ φέρω τὸν κρίκον τοῦτον καὶ ὑποφέρω φρικώδεις βασάνους, ὅπως συνειθίσω νὰ μειδιῶ πρὸς τὸν θάνατον, ὡς πρὸς σωτήρᾶ μου. Ἄν μετὰ τῆς ἐκδικήσεώς μου συνενοῦντο καὶ τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος μου, ἴσως τὸ ὄνομά μου θὰ περιήρχετο ἔνδοξον εἰς τὰς μελλούσας γενεάς. Δυστυχῶς εἶναι χωρισμένα, καὶ τὸ ὄνομά μου θὰ ἦναι ἄτιμον. . . τί πρὸς τοῦτο; . . . Ἴσως ὑπάρξῃ τις περιφρονῶν τὸν ἔπαινον καὶ τὴν μομφὴν τῶν ἀνθρώπων — καὶ τούτους ἔτι — ἴσως ὑπάρξῃ τις, ὁ ὁποῖος ἐξετάζων τὰς πράξεις, αἱ ὁποῖαι καλοῦνται ἐγκλήματα, καὶ ἐκείνας αἱ ὁποῖαι καλοῦνται ἀρεταί, ἰδῆ ὅτι αἱ περιστάσεις καὶ οὐχὶ ἡ θέλησίς μου μὲ ἐξανάγκασαν νὰ φανῶ ἄτιμος εἰς τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἀπαξίωσθαι νὰ καταστήσῃ τοῦτο γνωστὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ προκαλέσῃ ἐν δάκρυ — καίπερ βραδέως — ἐπὶ τῆς σκληρᾶς τύχης μου.

Κάρολος ὁ Ἄνδεγαυὸς εἶχεν εὐγενῆ αἰσθήματα, ὅθεν ἀκροώμενος προσεκτικῶς τῆς διηγήσεως τοῦ πηδαλιούχου δὲν ἐνόησεν ὅτι ὁ ἥλιος εἶχε δύστην πρό πολλοῦ, διότι ὁ Γορέλλος δὲν διηγήθη τὴν ἱστορίαν του τόσον ταχέως, ὡς ἐπράξαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ μετὰ πολλῶν λεπτομερειῶν, ἃς παρελείψαμεν, ὅπως μὴ ἐξαντλήσωμεν τὴν ὑπομονὴν τοῦ ἀναγνώστου.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως, ὁ Κάρολος, συγκεντρώσας ἀπάσας τὰς ἐντυπώσεις του, ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐξέπεμψε βαθύτατον στεναγμόν.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο κατὰ τὸ πλεῖστον κεκαλυμμένος ὑπὸ μέλανος νέφους, ἐκτεινόμενου μᾶλλον πρὸς ἀνατολάς.

Ὁ ἀνεμὸς εἶχε γίνῃ σφοδρότερος καὶ ἡ θάλασσα ἐφαίνετο ἐξηγριωμένη. Ὅθεν ὁ Κάρολος στραφεὶς πρὸς τὸν πηδαλιούχον εἶπεν :

— Νομίζω ὅτι θὰ ἔχωμεν τρικυμίαν.

— Ναί, δέσποτα. Ἡ ζωὴ μου εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς ἡμέρας ταύτης. Τὴν πρωίαν, φῶς τὴν ἐσπέραν, σκότος. Ἴσως δὲν θὰ ἀποφύγωμεν τὴν καταιγίδα. . . Ἡ ζωὴ μου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τελειώσῃ ἄλλως. Ποῖος εἰξέυρει μὴ ἡ καταιγίς, ἡ ὁποία θὰ ἐπισφραγίσῃ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἦναι προσωρισμένη νὰ θέσῃ τέρμα καὶ εἰς τὴν ζωὴν μου!

— Ἡ Παναγία τῶν Ρημῶν νὰ ἐκμη-

δενίσῃ τὸν κακὸν αὐτὸν οἰωνόν. Ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ σὰς ἀποδώσωμεν τὴν ἡρεμίαν, ἀλλ' ὡς ἰππόται ὀρκίζομεθα νὰ σὰς ἀποδώσωμεν, ὅταν δυνηθῶμεν, δικαιοσύνην.

— Εὐχαριστῶ, δέσποτα. Ἐν τοσοῦτῳ, ἀποσύρθητε μὴ τιναγμός τις τῆς γαλέρας σὰς ρίψῃ, ὡς μὴ συνειθισμένον, εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐστὲ δὲ ἤσυχος, καὶ ἂν ἡ τρικυμία εἶναι ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας αἱ ἀνθρώπινα δυνάμεις δύνανται νὰ ὑπερνικήσωσι, θὰ τὴν ὑπερνικήσωμεν.

— Εἶμεθα βέβαιοι περὶ τούτου. Βασιζόμεθα δὲ ἐπὶ τῆς ἐκδικήσεώς σας, Γορέλλε, περισσότερον ἢ ἐπὶ τῆς πίστεως τῶν ἡμετέρων.

Ταῦτα εἰπὼν, ὁ Κάρολος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ πηδαλιούχου καὶ σφίγγας αὐτὴν ἐγκαρδίως προσέθετο :

— Παρηγορήθητε, ἰππότα. Νέοι καιροί, νέοι φίλοι δύνανται νὰ ἰάνωσι τὰς πληγὰς τοῦ παρελθόντος. Χαίρετε.

— Καλὴν νύκτα, ἐκλαμπρότατε κόμη ἀπήντησεν ὁ Γορέλλος. Ὅτε δὲ ὁ Κάρολος ἀπεμακρύνθη, κινήσας τὴν κεφαλὴν, προσέθετο : Ἄθλιος! καὶ αὐτὸς εἶναι ἐκ τῆς γενεᾶς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πιστεύουσιν ὅτι ἐν μειδίᾳ ἢ μίᾳ θωπείᾳ εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ, φάρμακον διὰ πάσαν ψυχικὴν ἀσθένειαν. . . Ἄθλιοι! . . . ἀλλ' ὁ Κάρολος ἐνόμισεν ὅτι μοῦ ἔκαμε τὸ μέγιστον καλόν, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ κάμῃ. . . Ἄς ἀφίσωμεν κατὰ μέρος τὴν οἴησιν, τὴν χαμέρπειαν καὶ τὴν παραφροσύνην τοῦ δώρου . . . ἀπομένει πάντοτε ἡ ἰδέα τῆς φιλανθρωπίας καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀξίος εὐγνωμοσύνης.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΞ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Θὰ ποιήσωμεν ἔξοδον, ἔλεγε, δι' ὄλων τῶν δυνάμεων ἡμῶν καὶ τῇ βοήθειᾳ τῶν στρατῶν, οἵτινες διοργανίζονται παρὰ τὸν Λεῖγνηρα, θ' ἀναλάβωμεν τὴν ἐπίθεσιν καί, ἀπαύστως προχωροῦντες, θὰ ἐκδιώξωμεν τὸν ἐχθρὸν μέχρι τῶν συνόρων.

Πάντοτε προκατελαμβάνετο ὑπὸ τῆς ἰδέας νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν τάφον τοῦ πατρός του ἀπὸ τῶν βεβήλων ποδῶν τοῦ ἐχθροῦ.

Καὶ ἡ μήτηρ, ἐκ τῶν λόγων τούτων ἠσθάνετο ὅτι, ἐν τῷ πάθει, ὅπερ ἔφλεγε τὰ στήθη τοῦ Πέτρου, ἐνυπῆρχε πλείων ἔρωσ πρὸς τὸν πατέρα ἢ πρὸς τὴν πατρίδα ὅτι, ὅπερ ἐλλυκεν αὐτὸν ἐμπρὸς δὲν ἦτο ὁ πόθος τοῦ νὰ ἰδῇ τὴν τρίχρονον σημαίαν ἀντικαθιστῶσαν τὴν τοῦ Πρωσσικοῦ ἀετοῦ, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ πορευθῆ καὶ γονυπετήσῃ πρὸ τοῦ ἐμπεπηγμένου ἐν τινι

χλοερᾶ γωνία τοῦ κοιμητηρίου Ξυλίνου μέλανος σταυροῦ.

Ὅτε ὅμως ἐγένετο δηλὸν τῷ νέῳ ἀξιωματικῷ, ὅτι πᾶς ἀγὼν ὑπὸ τοῦ Παρισίου στρατοῦ καταβαλλόμενος ἀπέβαινεν ἀκαρπός, κατελήφθη ὑπὸ βαθείας μελαγχολίας.

Προσεφέρετο πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ πρῶτον καὶ φιλοστοργώτερον ἤδη, ὡσεὶ ἤσθάνετο τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπιτύχη διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ υἱοῦ τὴν συγχώρησιν τοῦ ὅπερ δὲν ἠδύνατο ὡς στρατιώτης. Δὲν ὠμίλει πλέον περὶ τῶν γενομένων πολεμικῶν ἔργων, καὶ ὅτε, τὴν ἐπαύριον μάχης, ἡ κυρία Σεβεράκ ἠρώτησεν αὐτὸν τὰ κατ' αὐτὴν καὶ τὸ μέρος ὅπερ προσωπικῶς ἔλαβε, μόλις ἀπέσπασε τὰς λέξεις ταύτας:

«Ἐγένετο μάχη, καὶ . . . ἀπωλέσαμεν τόσους ἀνδρας».

Ἐν τῇ βραχείᾳ ταύτῃ φράσει ἐνυπῆρχεν ἡ ἀπελπισία τῆς νίκης.

Ἐμάχοντο, ἀπέθνησκον, ἀλλ' εἰς οὐδὲν πάντα ταῦτα, εἰμὴ εἰς τὸ σῶσαι τὴν τιμὴν.

Τὴν ἡμέραν τῆς Buzenval, ἐπολέμησεν ὡς παράφρων γινώσκων ὅτι ὁ στρατός ἐκεῖ ἔκαie τὰ τελευταῖα φυσίγγιά του.

Ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ μὴ φονευθῆ καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Παρίσιους μετὰ τῆς βεβαιότητος τῆς συνθηκολογίας.

Οἱ στρατιῶται, συντετριμμένοι τὴν καρδίαν, κεκμηκότες ὑπὸ τῶν δεινῶν, ἀπωλέσαντες τὴν γνώσιν τῆς δικαιοσύνης, κατεμέμφοτο τῶν ἀρχηγῶν των καὶ ἔλεγον θρασέως:

— Ἀρκεῖ . . . δὲν μᾶς χρειάζονται περισσότερα! Τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ὅπερ ὑπῆρξεν ἀνακούφισις διὰ τοὺς πολλούς, ὑπῆρξε κατάπτωσις διὰ τὸν Πέτρον. Πᾶσαι αἱ ἐλπίδες αὐτοῦ κατέρρευσαν.

Διετήρησε μὲν μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἀπόκρυφά τινα ὄνειροπολήματα, ὅτε ὅμως ἐπέισθη ὅτι τὸ πᾶν τετέλεσται, μετέβη οἰκάδα, καὶ κατακλιθεὶς ἐκοιμήτο δύο ἡμέρας, ἔχων τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν τοῖχον, ὡς νεκρός.

Ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ καθησυχᾶσθαι τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἐντρομον γενομένην ἐπὶ τῇ καταθλίψει του, ἠγωνίσθη νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτὸν. Ἀνέλαβε τὸν πρότερον βίον, ἀλλὰ συνέλαβε σφοδρὰν ἀπέχθειαν κατὰ τῶν Παρισίων ἐκείνων, οὓς προησπίσατο μετὰ τῆς ζέσεως.

Δὲν ἠθέλησε λοιπὸν νὰ μείνῃ ἐν τῇ πόλει, σκεπτόμενος ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἔμελλον νὰ εἰσελάσωσιν ἐν αὐτῇ. Προὔτιμησε νὰ διέλθῃ διὰ τῶν γραμμῶν των καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ ταφῆ ἐν τῇ ἐξοικίῃ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς του εἰς Bois-le-Roi ἐν ἀγροτικῇ μοναξίᾳ.

Ἐκεῖ ἐπανεῦρε τὴν γαλήνην.

Κατελήφθη ὑπὸ θυμηδοῦς τινος μελαγχολίας βλέπων τοὺς τόπους ἐκείνους ἔνθα διήλθε μέρος τῆς παιδικῆς ἡλικίας του.

Ἀνεύρισκεν ἐν ἐκάστῳ δωματίῳ τῆς οἰκίας, εἰς τὴν στροφὴν ἐκάστης δεινροστοιχίας τοῦ κήπου τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πατρὸς του. Ἐπιζῆται λοιπὸν ἀσμένως ταῦτα, ἐν οἷς ἐτύγχανεν ἀπροόπτου τινὸς παρηγορίας. Κατεκλίνετο μετὰ τὸ δεῖ-

πνον, κατακόπος καὶ ἠγείρετο ὑπὸ τοῦ ἤσματος τῶν πτηνῶν, ἔμενε δὲ εἰς τὴν κλίνην μὲ ἡμικλείστους ὀφθαλμούς, ἀκολουθῶν τῷ μίτῳ τῶν πλανωμένων ἰδεῶν του.

Τὴν ἡμέραν μετέβαινε μὲ βιβλίον εἰς τὸ δάσος, ὅπου παρευρίσκειτο εἰς τὴν ἐαρινὴν τῆς φύσεως ἔγερσιν.

Ὁ ἥλιος ραδιῶν ἀνέτελλεν ἀφίεις περικαλλῆ λίμνην, ὁ οὐρανὸς ἦτο κυανός, ἡ πόα ἐβλάστανεν ἀφθονος ἐπὶ τῆς ζειδώρου ἀρούρης, ὁ Πέτρος ἔμενεν ὀλοκλήρους ὄρας θεώμενος τὰ ὑπὸ τοῦ ζεφύρου ἐλαφρῶς σειόμενα φύλλα, τὰ νέφη βραδέως φερόμενα πρὸς τὸν ὀρίζοντα, καὶ ἠσθάνετο τερψιθυμίαν.

Τὸ πάθος του εὐρίσκειτο εἰς ἀνάρρωσιν.

Ἐπανερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν ἐσπέραν τινα, περὶ τὰ μέσα Μαρτίου, ἤκουσεν ὀμιλίαν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ἐξεπλάγη, καθότι ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῶν ἐν τῇ ἐξοχῇ οὐδεὶς ξένος ἐνεφανίσθη εἰς Bois-le-Roi.

Εἰσῆλθε καὶ εἶδε τὴν μητέρα κλαίουσαν, τὴν χεῖρα ἔχουσαν ἐν τῇ χειρὶ ἀνθρώπου ὑψηλοῦ τὸ ἀνάστημα, λευκομούστακος, μὲ ὀφθαλμούς ἐρυθρούς καὶ ὑγρούς ἐκ δακρῶν δυσκόλως κρατουμένων.

Ἰδὼν τὸν νέον ὁ ἐπισκέπτης ἀνέφξε τὰς ἀγκάλας του, καὶ ὁ Πέτρος ἀφίεις κραυγὴν ἐρρίφθη εἰς αὐτὰς ἐν ἀπελπισίᾳ.

Ἦτο ὁ κόμης Καναλέλ, ἐπανελθὼν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ οὐτινος πρώτη ἐπισκεψίς ἦτο εἰς τὴν χῆραν τοῦ φίλου του.

Μεταξὺ τοῦ κόμητος καὶ τοῦ Πέτρου ὀλίγοι ἀντηλλάγησαν λόγοι.

Ὁ υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ δὲν εἶχε πολλὰς τὰς σχέσεις μετὰ τοῦ κ. Καναλέλ.

Ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ ὧν, ἐξήρχετο μόνον ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος καὶ σπανιώτατα ἐτύγχανε τῆς εὐκαιρίας τοῦ νὰ βλέπῃ τὸν κόμητα. Πλὴν τὸ ὄνομα αὐτοῦ συνεχῶς ἐφέρετο ἀνὰ τὰ χεῖλη τοῦ Σεβεράκ, καὶ ὁ υἱὸς ἔμαθεν, ἐννοεῖται, ν' ἀγαπᾷ τὸν φίλον τοῦ πατρὸς του ἀκούων μετ' ἐπαίνων τὰ πολλὰ προτερήματα καὶ τὴν ἀγαθὴν καρδίαν του.

Ὁ κόμης ἤρχετο κομιζῶν δυσαρέστους μὲν εἰδήσεις, ἀλλ' ἐπωφελεῖς προτάσεις.

Ὁ Δῆμος εἶχε καταλάβει τοὺς Παρισίους καὶ ἔμελλε βεβαίως ν' ἀρξῆται τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Διορισθεὶς σωματάρχης σώματος ἵππικου, ὁ κόμης προσέφερεν εἰς τὸν Πέτρον νὰ γένηται ὑπασπιστὴς αὐτοῦ. Ἡ πρότασις ἦτο λίαν εὐνοϊκὴ, ὥστε ἐγένετο ἀποδεκτὴ εὐγνωμόνως.

Τῇ ἐπαύριον λοιπὸν ὁ νέος κατέλειπε τὴν μητέρα του καὶ μετέβαινε εἰς Βερσαλλίας πρὸς ἀντάμωσιν τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Ὁ Πέτρος συνεῖδε ταχέως ὅτι ἐπανεῦρεν ἐν τῷ κόμητι φίλον ἀληθῆ.

Μεταξὺ τοῦ στρατιώτου ἐκείνου μεγάλου δεσπότη καὶ τοῦ ὑφισταμένου του, ἀνεπτύχθησαν ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν αἱ εἰλικρινέστεραι σχέσεις, τὰ ἀκραιφνέστατα ἀγάπης αἰσθήματα.

Ποθῶν νὰ τύχῃ περιστάσεως ὅπως ἀναδείξῃ τὸν εὐνοούμενόν του, ὁ κόμης ἠγρύπνει ἐπ' αὐτοῦ ἐπιμεμελημένως.

Ἐφαίνετο ὅτι ἀνέλαβε πρὸς τὸν τεθνεῶτα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ πράξῃ ὑπὲρ τοῦ Πέτρου ὅ,τι θὰ ἔπραττεν ὑπὲρ τοῦ ἰδίου τέκνου.

Τὸ ἀπτότητον καὶ παράφορον πῶς τοῦ νεανίου προὔξενε ἐνίοτε σπουδαίας μερίμνας τῷ στρατηγῷ συνέβη δέ ποτε, ἐπιστρέφοντος ἐκ τινος ἀψιμαχίας, νὰ ἐπιπλήξῃ αὐστηρῶς ὡς ὑπερβάντα τὰς λεηθείας διαταγὰς.

— Μοῦ σφάζετε κτηνωδῶς τοὺς στρατιώτας μου, τῷ εἶπεν, ἐνώπιον πάντων καὶ ἀποτόμως ὀφείλετε νὰ οἰκονομητε πλεότερον τὸ δέρμα τῶν ἀνδρείων τούτων. . .

Ἄν ἦτο εἰλικρινής, ἤθελεν εἶπει:

— Πέτρε, φίλε μου, μὲ κάμνεις νὰ τρέμω, πολὺ σπεύδεις, καὶ θέτεις εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν σου διὰ τῆς τρελλῆς ταύτης τόλμης.

Ἄλλὰ μεριμνῶν περὶ τῆς φιλοτιμίας πρὸ πάντων τοῦ νεανίου, δὲν ἤθελε νὰ δεῖξῃ ὅτι τὸν ἀναχαιτίζει, ἵνα τὸν προφυλάξῃ κατὰ τοῦ πυρός, καὶ προὔτιμησε νὰ τῷ ἀπευθύνῃ τὴν ἐπιτίμησιν ταύτην ἐνώπιον ὄλου τοῦ ἐπιτελείου του.

Β'

Τοῦ καθεστῶτος ἐπανελθόντος εἰς τὴν προηγούμενην αὐτοῦ τάξιν, ὁ κόμης ἐνεκατέστη εἰς τὸ λαμπρὸν μέγαρόν του ἐν τῇ συνοικίᾳ Ἁγίου Ὀνωρίου. Ἐν τῷ εὐρεῖ τούτῳ σιγητῷ καὶ ψυχρῷ μεγάρῳ ὁ βίος ἐφαίνετο τῷ κόμητι μελαγχολικώτατος. Πάντες σχεδὸν οἱ φίλοι τοῦ ἦσαν ἀπόντες τῶν Παρισίων.

Οἱ ἀρχαῖοι οἰκεῖοι τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς ἦσαν διεσπαρμένοι, καὶ ἡ πόλις, κεκαλυμμένη ὑπὸ ἔρειπίων, κατηφῆς ὑπὸ τοῦ πένθους, ἔμενε περίλυπος καὶ ζοφώδης.

Ὁ κόμης διήγε τὰς ἐσπέρας του μετὰ τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ φίλου του Μερλώ, συνταγματάρχου τῶν γρεναδιέρων τῆς φρουρᾶς, τύπου ἀξιοσημειώτου τῆς παλαιᾶς σκληρᾶς διαίτης, ἔχοντος μόλις τὸ ἀνάστημα στρατιώτου τοῦ πεζικοῦ πλάτους ὤμων ἀθλητοῦ, μικρὰν κεφαλὴν, λευκὸν μύστακα, ὠρωμένον καὶ τραχύν, ὑπέρυθρα ὄτα ἀγγέλλοντα μοιραίαν τινα προδιάθεσιν εἰς ἀποπληξίαν.

Οὐδέποτε, καθ' ὅσον ἐνθυμοῦνται, εἶδον τὸν συνταγματάρχην Μερλώ εὐδιάθετον. Συζευχθεὶς χαρίεσσαν γυναῖκα ἦν ἐλάτρευσε, καίτοι κατέστησε δυστυχεστάτην, ἀποθανοῦσαν δ' ἐκ θλίψεως, ὁ γενναῖος στρατιώτης ἦτο πατὴρ κόρης, δι' ἣν ἔτρεφε τὸν ἐπίφοβον ἐκείνον ἔρωτα, ὃν πᾶς πατήρ, τρέμων ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τέκνου, μονογενοῦς.

Ζηλότυπος πρὸς τὴν θυγατέρα του ὡς ἦτο καὶ πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὁ Μερλώ, δεκαετίδα ἤδη ἐνέκλεισεν ἐν μοναστηρίῳ πρὸς ἐκπαίδευσιν, ἐν ᾧ εἶχεν εἰσέλθει πρὸ ὀλίγου καὶ ἡ δεσποινὶς Δεσυνή, ἀνεψιὰ τοῦ κόμητος. Πρὸ ὀκτώ δὲ ἐτῶν, ἐπέτρεπεν αὐτῇ νὰ ἐξέρχεται μόνον κατὰ τὰς τσσαρὰς μεγάλας ἑορτὰς.

Δι' αὐτὸν τὰ ὑψηλὰ τεῖχη καὶ αἱ σιδηραὶ κιγκλίδες ἦσαν τ' ἀσφαλέστερα ἐχέγ-

γυα, ἄπερ πατήρ ἠδύνατο νὰ ἔχη κατὰ τῶν ἰδοτρόπων φαντασιῶν τῶν νεανίδων. Ἄλλως τε μετέβαινε δις τῆς ἐβδομάδος καὶ ἔβλεπε τὴν Μαγδαληνὴν, τὴν ἐκάλυπτε δι' ἀσπασμῶν, τῇ ἔφερε τρωγάλια καὶ μικρὰ τινα καλλωπίσματα, παρεκάλει δὲ τὰς καλὰς Ἀδελφὰς ν' ἀναγινώσκῃ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, ὧν γνώμης ὅτι τῆ φαντασία ἐγείρεται ταχύτατα παρὰ τὰς γυναῖξί καὶ ὅτι εἶναι ἀνωφελὲς νὰ ταῖς ὑπερεθίζωσι τὸ πνεῦμα, βιάζουσαι αὐτὸ εἰς ἐξέγερσιν διὰ τῆς ἀναγνώσεως.

Ἡ Λευκὴ Δεσυνὴ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ Μερλώ, ἀμφότεραι ὁμήλικες, συνεδέθησαν διὰ στενῆς φιλίας.

Ἀμφότεραι ἀπολέσασαι τὴν μητέρα των, εὐρέθησαν ἐν τῷ κόσμῳ ἄνευ τῆς θερμῆς ἐκείνης φιλοστοργίας ἧτις εἶναι τόσῃ ἀναγκαῖα διὰ τὰ τέκνα, ὅσῃ ὁ ἥλιος διὰ τὰ ἄνθη.

Εἰλικύσθησαν λοιπὸν ἀμοιβαίως καὶ ἠνώθησαν ἀλλήλαις ὡς δύο ἀδελφαί, οὐδὲν πράττουσαι ἄνευ προηγουμένης ἀπὸ κοινοῦ σκέψεως.

Ἐπὶ ὀκτῶ ἔτη, ἠῤῥησαν οὕτω παραπλευρῶς παρηγορούμεναι, ὅτε τὰς διακοπὰς αἱ συμμαθητρίαι των ἀπεμακρύνοντο αὐτῶν, καὶ συγκεντρούμεναι τότε ἔτι μάλλον ὅτε ἦσαν μόναι ὁμοῦ.

Ὅτε ὁ συνταγματάρχης Μερλώ ἤρχετο εἰς τὸ μοναστήριον, ἐζήτηε τὴν δεσποινίδα Λευκὴν νὰ ἔρχηται εἰς τὸ ἐντευκτήριον μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς καὶ ἔβλεπε μετ' ἐκπλήξεως τὴν φυσικὴν ἀνάπτυξιν τῶν δύο τούτων πλασμάτων.

Βαθμηδὸν ἐγένοντο γυναῖκες.

Ἦσαν πλέον μεγάλαι τώρα, ἔμελλον ὅσον οὕπῃ νὰ συμπληρώσωσι τὸ δέκατον ἔννατον ἔτος, ἡ στιγμὴ λοιπὸν προσήγγιζε, καθ' ἣν ἔδει νὰ ἐξαχθῶσιν ἀμφότεραι τοῦ μοναστηρίου.

Εἶχον ἤδη τέλεον ἀποπερατώσει τὰς σπουδὰς των καὶ ἀπέλαυόν πως σχετικῆς ἐλευθερίας. Ἀνέλαβον κατ' αἰτησίαν των, τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπιτήρησιν πασῶν τῶν μικρῶν μαθητριῶν· ἔβλεπε δὲ τις αὐτὰς περιπατούσας, σοβαρὰς ἐν τῇ αὐλῇ κατὰ τὰ διαλείμματα, περικυκλουμένας ὑπὸ τῶν κορασιῶν ἐκείνων, ἅτινα ἐκρέμαντο ἐκθύμως ἐπὶ τῶν ἐσθῆτων των, καλοῦντα αὐτὰς μικρὰς μητέρας των.

Ὁ Μερλώ ἰδὼν ἡμέραν τινα τὸ θέαμα τοῦτο, ἀπὸ τινος παραθύρου τοῦ ἐντευκτηρίου, ἐπανῆλθε συγκεχυμένος παρὰ τῷ κόμητι καὶ πεσὼν ἐπὶ ἀνακλίντρου, ὡς τις προσβληθεὶς ὑπὸ φρικαλέας δυστυχίας,

— Αὐταὶ εἶναι γυναῖκες, φίλε μου, εἶπε, πᾶν τὰ ψεύματα. Πρέπει μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας νὰ τὰς ὑπανδρεύσωμεν.

— Τί μὲ μέλλει, ἐμέ; ἀπεκρίθη ὁ κόμης. Αὐτὸ ἐνδιαφέρει τὸν τοκογλύφον ἐκείνον Δεσυνή. Ἄλλως ἡ θυγάτηρ του θ' ἀποκατασταθῇ καλῶς, ἂν αὐτὸς οὗτος ἐπιφορτισθῇ νὰ τῇ εὖρη σύζυγον. Ἄρκεϊ νὰ μὴ τὸν ὑποχρεώσωσι νὰ λύσῃ τὸ βαλάντιόν του, καὶ λαμβάνει τὸν πρῶτον τυχόντα, ἕνα ραιβοσκελῆ, ἕνα μονόφθαλμον, ἕνα ρικνογέροντα. Καὶ ὅμως πρέπει νὰ εἶναι πλουσιώτατον αὐτὸ τὸ ζῶον!

Πράγματι τὸ ζῶον τοῦτο ἦτο πλουσιώτατος.

Ζῶν ἐν τῷ βᾶθει τοῦ παλαιοῦ μεγάρου του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Bellechasse, ἐν φυλαργυρίᾳ αἰσχροκερδεῖ ἀμειλίχτου προεξοφλητοῦ, συνεσώρευε κατ' ἔτος τὰ εἰσοδήματα καὶ τὰ κέρδη του, ὑποβαλλόμενος εἰς ἀπείρους στερήσεις καὶ μόνην εὐτυχίαν ἔχων τὰς καθημερινὰς ἐπισκέψεις του παρὰ τοῖς ἀγοροπώλαις παλαιῶν σκευῶν. Χειμῶνος καὶ θέρους, ἐνδυόμενος διὰ τοῦ αὐτοῦ καστανοχρόου ἐπενδύτου, ἐβαδίζεν εἰς τὰς ὁδοὺς, ἔχων τὸ ἀλεξιβροχὸν ὑπὸ μάλης, οὐδέποτε λαμβάνων ἄμαξαν, οὔτε καθήμενος ἐν λεωφορείῳ, ἴστατο πρὸ τῶν παραθύρων περιεργαζόμενος τὰ ἀντικείμενα τῶν γρυτοπωλῶν μεθ' ὧν εἰς φιλικὰς σχέσεις διέκειτο. Ὅταν ἀνεκάλυπτε κεκαλυμμένον ὑπὸ κονιορτοῦ ἀντικείμενόν τι, σκεῦος, ἀγγεῖον, εἰκόνα, εἴ τι ἄλλο, ὅπερ ἤρχετο εἰς τοὺς κερδοσκοπικοὺς λογισμοὺς του, ἐπὶ μίαν ὄραν τὸ ἀνέστρεφε πανταχόθεν διὰ τῶν χειρῶν του, ὁσφραϊνόμενος, ἐρευνῶν καὶ ἐξετάζων αὐτό, μέχρις οὐ ἀπεφάσιζε νὰ προσφέρῃ τιμὴν μὴ τίουσαν οὔτε τὸ τέταρτον τῆς πραγματικῆς ἀξίας.

Καὶ τότε συνέβαινε μεταξύ τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ τοῦ γρυτοπώλου φιλονεικία ἐν ἣ πάντα τὰ ἐπιχειρήματα, πάντα τὰ μέσα ἐξηντλοῦντο.

Ὁ μαρκήσιος ἠνείχετο νὰ τύπηται ἐπὶ τοῦ ὄμου ὑπὸ τοιούτων ρυπαρῶν, δὲν ἀηδιζέτο, ἤρκει νὰ κατορθώσῃ ν' ἀγοράσῃ τι εὐθηνά. Καὶ ὅτε, μετὰ παταγῶδη καὶ ἐπίμονον φιλονεικίαν, κατέβαλε τὴν ἀντίστασιν τοῦ ἐμπόρου, ἀπεσύρετο ἀπαστράπτων ἐκ χαρᾶς, συνεπιφέρων παρὰ τὸ στήθος του, τὸ πολύτιμον ὄνημα, ἐγέλα δὲ μόνος σκεπτόμενος ὅτι ἠπάτησεν ἐκείνον, οὕτινος τὸ ἐπαγγέλμα συνίστατο ν' ἀπατᾷ τοὺς ἄλλους.

Οἱ τῆς καλλιτεχνίας ἐρασταί, οἱ δυνήθεντες νὰ εἰσχωρήσωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, ἐβεβαίουν ὅτι ἐκέκτητο ἀριστουργήματα.

Ὅταν ὁ μαρκήσιος Δεσυνὴ ἐκποιήσῃ ταῦτα, ἔλεγον, αἱ εὐρωπαϊκαὶ κυβερνήσεις δέον ἵνα πέμψωσι τοὺς ἐπόπτας τῶν μουσειῶν των. Ὑπάρχουσιν ἔργα ἀρχαίων καὶ νεωτέρων, πρὸ τῶν ὁποίων ὑποχωροῦσιν αἱ τοῦ Λούβρου συλλογαί. Πᾶσαι αἱ ὠραταὶ εἰκόνας, αἵτινες ἐμπορικῶς ἐξεποiehθησαν εὐρίσκονται εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Ὅθεν ἔχει γραφὰς τοῦ Ραφαήλ, τῶν Teniers, τῶν Ruysdaël, ὧν ἀντιγραφαὶ εἶναι εἰς τὰς συλλογὰς τῆς Ὀλλανδίας καὶ Ἀγγλίας, θεωρούμεναι ὡς πρωτότυποι, καὶ αἵτινες θ' ἀπολέσωσι τὴν ἦν φέρουσιν ἀξίαν ἅμα ὡς ὁ μαρκήσιος δεῖξῃ τὰς ἀληθεῖς, στιλοῦσας ὡς καθαροὶ ἀδάμαντες.

Ὅσακις ὁ πατήρ τῆς Λευκῆς ἀπῆντα τὸν κόμητα, ἐτρέπετο ἄλλην ὁδὸν ἵν' ἀποφύγῃ αὐτόν, βαίνων κεκυφώς, στρογγυλῶν τὰ νῶτα καὶ θεωρῶν τὴν ἄκραν τὴν ποδῶν του, ὡσεὶ ἐζήτηε χαλκοῦν τι νόμισμα εἰς τὰς σχισμὰς τῶν πετρῶν.

Ἐφοβεῖτο καὶ δικαίως ἐκείνον τὸν διαβολάνθρωπον, τὸν τόσῃ εὐπαράφορον.

Ἐνεθυμείτο τῶν φρικαλέων σκηνῶν τῶν συμβασῶν μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου τῆς μαρκησίας, ὅτε ὁ κόμης ἀφίκετο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἐτοιμοθανάτου ἀδελφῆς του διασκελίσας τὴν κοιλίαν τοῦ ὑπῆρτου ἐναντιουμένου εἰς τὴν εἰσοδὸν του.

Μεταξὺ τοῦ κόμητος καὶ τοῦ μαρκησίου ἀντηλλαγὴ ἐξήγησιν τις, ἧς αἱ ἦχοι τοῦ μεγάρου ἐφύλαττον ἀκόμη τὴν ἀπαισίαν ἀνάμνησιν.

Οἱ θεράποντες ἔλεγον ὅτι ὁ κόμης συνέλαβε τὸν μαρκήσιον ἐκ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸν ὕψωσεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἀθλητικοῦ βραχιόνος του ἀποκαλῶν αὐτὸν κάθαρμα. Ἐκτοτε, οὐδέποτε ὁ Δεσυνὴ καὶ ὁ Καναλέλ ἔσχον τὴν ἐλαχίστην πρὸς ἀλλήλους σχέσιν. Ἄν δὲ ποτε ὁ μὲν ὠμίλει περὶ τοῦ δὲ ἐξ ἀνάγκης, ὁ μὲν μαρκήσιος ἔπραττε τοῦτο μετὰ ψυχρότητος δειλῆς πῶς, ὁ δὲ κόμης μετὰ σφοδρότητος πάθους δυσκόλως συνεχόμενος.

Ὁ κόμης λοιπὸν οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ τὴν ἀνεψιάν του. Ἐγίνωσκεν αὐτὴν μόνον ἐξ ὅσων ἤκουε παρὰ τοῦ Μερλώ, ὅτε οὗτος ἐπεσκέπτετο αὐτὰς εἰς τὸ μοναστήριον καὶ ἤρχετο τὴν ἐσπέραν παρ' αὐτῷ, ἀπελπὶς ἀναβοῶν:

— Ἄ! Αὐταὶ ἔγειναν πλέον γυναῖκες, ἀκούεις; τέλειαι γυναῖκες! Καὶ τί εὐμορφαι! Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι πρᾶγμα ἀνάρμοστον! Ἄν δὲν ἦσαν εἰς τὸ μοναστήρι, θὰ ἦτο πολὺ νόστιμον! Ὅλοι οἱ ἄνδρες θὰ ἐκρέμαντο εἰς τὰ φορέματά τους.

Ὁ κόμης ὕψου τοὺς ὄμους γελῶν, καὶ διὰ νὰ ἐρεθίσῃ τὸν φίλον του ἀπεκρίνετο:

— Δὲν βαρύνεσαι! Αὐταὶ εἶναι μαθητρίαι, τίς θὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς αὐτὰς!

— Καλὰ! καλὰ! ἤξεύρω ἐγὼ τί λέγω, δὲν τὰς εἶδες καὶ ἔχεις δίκαιον, ἐπανελάμβανεν ὁ συνταγματάρχης.

Καί, καθεζόμενος παρὰ τὴν τράπεζαν, παρασκευασμένην διὰ τὸ σύνθηες πικέτον, — Κόψε, ἔλεγε συνοφρυωμένος.

Ἐν τούτοις αἱ εἰδήσεις τοῦ Μερλώ ἐξήγειραν τὴν περιέργειαν τοῦ κόμητος. Μείνας ἀγαμος, ὄχι ἐξ ἀπεχθείας πρὸς τὸν γάμον, ἀλλ' ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, προσήγγιζε χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ εἰς τὸ γῆρας.

Ὁ κοινωνικὸς κύκλος, ἐν ᾧ εἶχε ζῆση, ἐπιζητούμενος καὶ ὑποληπτόμενος, εἶχε σπουδαίως διαταραχθῆ, ἕνεκα τῶν συμβάντων.

Οἱ περὶ τὸν αὐτοκράτορα εἶχον ἐξαφανισθῆ, ἡ ξένη ἀποικία διασπαρῆ, ἡ ὑψηλὴ τάξις, ἀπεχθανομένη τὴν Δημοκρατίαν, ἀπεχώρησεν εἰς τὰς γαίας τῆς, μόνος λοιπὸν ἤδη, ἄνευ γυναικός, ἄνευ τέκνων, κεκλεισμένος ἐν τῷ εὐρεὶ καὶ παγερῷ μεγάρῳ τῶν Καναλέλ, ὁ κόμης, κατὰ τὰς μακρὰς τοῦ φθινοπώρου ἐσπέρας, ἠρώτα ἑαυτὸν θλιβερῶς ἐὰν δὲν παρέθῃ ἀναπόφευκτον ὄρον τοῦ βίου. Ἐσκέπτετο ἐνίοτε νῦν περὶ τῆς ἀνεψιάς του, ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη οὕσης αὐτῷ ἀδιαφόρου, ὅτι θὰ ἤσθάνετο ἠδονὴν ἂν τὴν ἔβλεπε, πλὴν δὲν ἐπεθύμει τοῦτο, ἕνεκα τῆς ἀπεχθείας, ἣν ἔτρεφε κατὰ τοῦ μαρκησίου, πάντοτε αὐξανοῦσης.

Μόνος ὁ Πέτρος Σεβεράκ ἠξιώθη καθ'

ημισυ τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν ἀποκρύφων του. Κατὰ τοὺς μακροὺς περιπάτους, οὓς πεζὸς ἐποίει μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του, ἐνῶ τὸ πολυτελές ὄχημά του, ὑπὸ δύο λαμπρῶν ἵππων ἐζευγμένον, εἶπετο βραδέως αὐτῷ, ὁ στρατηγός, ὑπὸ ἀκαταμάχητου ὠθούμενος δυνάμει νὰ ὀμιλήσῃ περὶ τῆς ἀνεψίας του, ἐξέφρασε λόγους τινάς, ἐξ ὧν ὁ νεανίας ἐνόησε τοὺς θησαυροὺς τῆς τρυφερότητος, οὓς ἡ καρδιά του ἐνέκλειεν. Ἐπασχεν ὑπὸ νοσταλγίας τῆς οἰκογενείας.

Ἐσπέραν τινὰ ἐλθὼν παρ' αὐτῷ ὁ Μερλώ, ὑπὲρ ποτε ἐξηρηθισμένος, μὲ πρόσωπον φλόγας ἀποπνέον, ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μέγαν φάκελλον.

— Ἰδοῦ, κύτταξε, εἶπε τῷ κόμητι. Εἶναι ἡ φωτογραφία των.

Ὁ κ. Καναλέλ, μὲ ζωηρότητα ἐραστοῦ, ἤρπασε τὴν φωτογραφίαν καί, πλησιάζας εἰς τὴν ἐστίαν ἐφ' ἧς ἔκαιον πολὺφωτοι λυχνίαι, ἔμεινεν ἔκπληκτος ἐν ἀφῶν θυμασμῷ. Ὁρθιαί, ἐχόμεναι διὰ τῆς χειρός, αἱ δύο νεάνιδες, φέρουσαι τὸν ἱματισμὸν ὑποτρόφου, ἐμειδίω ἐπιχαρίτως. Ἡ Μαγδαληνή, μὲ μελαγχροα κόμην, μικρὸν στόμα, καί χάριν εὐρώστου νεάνιδος ἀστῆς ἡ Λευκὴ μὲ κόμην ξανθὴν, ὀφθαλμοὺς ὑπερφάνους, ὀλίγον μελαγχολικοὺς ἐν τῷ βλέμματι, ἀνάστημα χαριέστατον ὑπὸ τὴν ἀγνώμονα μοναστηριακὴν ἐσθῆτά της, καί σῶμα κομψότατον, ἐλεύθερον, ἀνετον ἀγγέλλον τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν της. Ἐπεκράτησε μακρὰ σιγὴ. Ὁ Μερλώ ἐτονόρουζεν ἄσμά τι θούριον τύπτων διὰ τοῦ δακτύλου τὸ ξύλον τῆς τραπέζης καί ρίπτων ἐπὶ τοῦ κόμητος βλοσυρὰ βλέμματα. Οὗτος ὀρθιος ἐπὶ τῆς ἐστίας ἤρεισμένος, μὲ τρεμούσας πῶς χεῖρας, δὲν ἠδύνατο νὰ κορροσθῆ θεωρῶν τὴν νεάνίδα. Ἐγένετο κατηφῆς, οἰοεὶ ὑπὸ θλιβερῶν διαλογισμῶν ταραχθεὶς.

— Λοιπόν! εἶπε βροντωδῶς ὁ Μερλώ, πῶς σοῦ φαίνονται;

Ὁ κόμης ἀφῆκε στεναγμὸν, καί, μεταβαλὼν τὴν φωνήν:

— Ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὴν μητέρα της.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ὑγράνθησαν. Μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἔτεινε τὴν φωτογραφίαν τῷ Μερλώ, ὅστις, ἐπαναθεὶς ἀποτόμως αὐτὴν ἐν τῷ φακέλλῳ, ἐβύθισεν αὐτὸν εἰς τὰ βάθη τοῦ κόλπου του. Ὁ κόμης μὴ βλέπων πλέον τὴν ἀξιολάτρευτον ἐκείνην εἰκόνα, νομίζων δὲ ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐθεώρει ἢ ἐν τῇ ἀνμνήσει, μικροῦ δεῖν ν' ἀνακράξῃ:

— Ἄφες μοι τὴν φωτογραφίαν ταύτην.

Ἄλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ δεῖξῃ τὴν ἀδυναμίαν του. Ζητῶν δὲ νὰ δαμάσῃ τὸ πάθος του τοῦτο, ἠγωνίσθη νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι ἡ ἀνεψία του τῷ ἦτο πάντῃ ἀδιάφορος. Πλὴν δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Πρὸς τοῦτο ἐπεδόθη ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἀπετέλει μέρος τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ στρατοῦ, ὅπερ ἦτο ἐπιπόνον ἔργον. Μετέβαινε τρίς τῆς ἐβδομάδος εἰς Βερσαλλίας, ἐνθα ἡ ἐπιτροπὴ συνεδρίαζεν, ἔχων ὑπὸ

μάλης μέγα χαρτοφυλάκιον, χαρτίων καὶ σχεδιογραφημάτων ἀνάπλεων. Ἐπὶ ὧρας ἔμεινεν ἐγκεκλεισμένος μετὰ τῶν συναδέλφων του, συζητῶν, μὲ πρόσωπον δύσθυμον, καὶ καρδίαν πάσχουσαν, ἀνιάρως δ' ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῆς γραφικῆς ἐκείνης ἐργασίας, εἰς ἣν δὲν ἦτο εἰθισμένος, ἀναπνέων κατόπιν τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, ἀμα ἡ συνεδρίασις διελύετο, ὑπὸ τὰς δειροστοιχίας τοῦ κήπου του, ἐν ᾧ μόνος ἐβάδιζεν. Οὕτω ἔρρεεν ἡ ὑπαρξίς του.

Ἐπανελθὼν εἰς Παρισίους, ὁ κόμης ἐκάλει ἐνίοτε τὸν Πέτρον εἰς τὸ γεῦμα καὶ ἵνα εὐαρεστότερον διέοχωνται τὴν ἐσπέραν μετέβαινον εἰς τὸ Variétés ἢ εἰς τὸ Bouffes. Ἄλλ' εἰς τὰς κωμικωτέρας σκηνὰς ἔμεινε ψυχρός. Μεθ' ὃ ἐπανήρχετο οἰκαδε, μὲ εὐάδες σιγάρων εἰς τὸ στόμα, διὰ τῶν βουλεβάρτων, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβεράκ. Ἡ ὑγεία τοῦ κόμητος ἐφαίνετο ἐπαισητῶς παθοῦσα. Ἐνεκα τῆς μεταβολῆς τῆς διαίτης, τῆς ἀποβολῆς τῶν ἐξέων του, τῆς ἀπομονώσεως, ἐν ἣ ἠναγκάζετο νὰ ζῆ, κατεβλήθη σπουδαίως.

Ἐγένετο ἰσχνός. Αἱ παρειαὶ ἐκοιλώθησαν, καί, ὑπὸ τὰς μέλανας ὄφρῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ του θλιβερῶς εἰσέδυσαν. Πανταχοῦ ὁ κόμης ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἀνάτον ἀνίαν. Οἱ φίλοι του ἀνησυχοῦντες ἐπὶ τοῖς συμπτώμασι τούτοις, συνεβούλευσαν αὐτὸν ν' ἀποδημήσῃ εἰς ἄλλας χώρας. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ τοῦ ὑπουργοῦ θέλοντος ν' ἀποστείλῃ εἰς Ἰταλίαν σπουδαῖον ἀνδρα πρὸς ἐκπλήρωσιν ἐκτάκτου ἀποστολῆς, ἐκρίθη κατάλληλος φυσικῶ τῷ λόγῳ ὁ κύριος Καναλέλ, ὡς ἐκ τοῦ γένους καὶ τῶν ὑψηλῶν πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν σχέσεών του. Καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ Σεβεράκ.

Ἄμα ἐξελθὼν τῶν Παρισίων, ὁ κόμης ἀνέπνευσεν ἀνέτως. Μακρὰν τῆς ὀχλοκρατομένης πόλεως, τῆς ἀποκτηνωθείσης ὑπὸ τῆς πολιτικῆς, ἐνόμιζεν ὅτι ἐξήρχετο κἀτῶθεν πνευματικῆς μηχανῆς πιεζούσης αὐτόν. Ἡ ἰδέα διαμονῆς ἐν Ρώμῃ ἐπανήγαγε τὴν αἰθρίαν ἐν τῇ ἐσκοτισμένῃ αὐτοῦ φαντασίᾳ, ἀπήλαυσε στιγμῶν τερψιθύμων, ὡς μαθητῆς ἐν διακοπαῖς.

Ὁ ἀβρόφρων ἀριστοκράτης ἀνεφάνη ὡς διὰ θαύματος. καὶ ὁ Σεβεράκ διηπόρει ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνδρα ἀλλοῖον, ὃν περ ἔβλεπε καθ' ἐκάστην πρὸ πολλῶν μηνῶν, κατηφῆ, πεπτωκότα, σιγηλόν. Ἀνεγνώρισε τὸν εὐγενῆ, περὶ οὗ ὁ πατήρ του ὠμίλει μετὰ τρυφεροῦ θαυμασμοῦ, ὡς μετὰ τοῦ ἐρασιμιωτέρου συντρόφου, καὶ τοῦ μεγαλοπρεπεστέρου ἱππότη. Ὁ κόμης ἀνήβησε. Τὸ ὑπὸ τῆς ἀνίας πρὸς στιγμὴν κυρτωθὲν ἀνάστημά του, ἐγένετο, ὡς τὸ πρῖν, εὐθυτενές. Ἀνέλαβε τέλος πᾶσαν τὴν προτέρα ἀριστοκρατικὴν αὐτοῦ δίαιταν μεθ' ὄλων τῶν συνομαρτουσῶν αὐτῇ ἀπολαύσεων καὶ ἐξέων. Τὸν χειμῶνα ἐσκέπτετο ὅτι θὰ διήρχετο ἐν Ρώμῃ, μετὰ δὲ τὸ πέρας τῶν ἀπόκρυτων, τῶν τὸσφ λαμπρῶν καὶ πανηγυρικῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀγομένων, ὁ κόμης ἐποίει σχέδια περιοδείας εἰς ἄλλας πόλεις. Ὁ Σεβεράκ δὲν ἐγνώριζε τὴν Ἰταλίαν. Ἐγκλεισθεὶς ἐντὸς τῆς ἀδυσωπῆτος ἐκείνης φωλεᾶς, τῆς σχολῆς,

πρὸς ἐκπαίδευσιν στρατιωτικὴν, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας, προσληθθεὶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, οὐδέποτε ἠδυνήθη, ἢ νῦν καί ρησε νὰ περιοδεύσῃ. Ἦτο πάντῃ ἀπειρος, αἱ δὲ ἐντυπώσεις, ὡς ἠσθάνετο, ἦσαν ζωηρόταται. Ἡ χαρὰ τοῦ προὔιδετο μετὰ παρρησίας, λίαν τὸν κόμητα εὐχαριστοῦσης. Οὗτος ἐπανεῦρεν αὐτῆς ἐνδιαφέρον τῇ ζωῇ, καθοδήγει δὲ τὸν νεανίαν τοῦτον, ὃν ἠγάπα ὡς υἱόν, ἠρμήνευεν αὐτῷ πάντα, τὰ ὄντα καὶ τὰ πράγματα, διὰ τῆς ζωηρᾶς νοημοσύνης μεγάλου δεσπότου καλλιτέχνου καὶ πεπαιδευμένου.

Ἐσκόπει νὰ ἔλθῃσι μέχρι Μασσαλίας, καὶ ἐκεῖθεν νὰ ἐξακολουθήσῃσι τὴν παραλίαν ὁδόν, ἵνα δεῖξῃ εἰς τὸν Σεβεράκ, τὴν Νίκαιαν καὶ τὸ Μονακό, καὶ νὰ εἰσέλθῃσιν εἰς Ἰταλίαν διὰ τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης ὁδοῦ τῆς Corniche. Δὲν ὄρισαν τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς των εἰς Ρώμην, ἀναχωρήσαντες δὲ πλήρεις σχεδίων περὶ τῶν μελλουσῶν ἡδονῶν, μεθυσθέντες ὑπὸ τῆς ἐξακοντίσεως τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, αἷτινες θερμότεραι διατελοῦσιν ὑπὸ τὸν μεσημβρινὸν οὐρανόν, αἰσθανόμενοι τὸ αἷμα αὐτῶν μαστιγούμενον ὑπὸ τοῦ ζωηροῦ καὶ κατηρωματισμένου τῶν ἀνθοεσσῶν πεδιάδων ἀέρος, ἀφῆθησαν ἐν θυμηδίᾳ ν' ἀγωνταὶ ὑπὸ τῆς ἀτμηλάτου μηχανῆς, μὴ σπεύδοντες νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ τέρμα τῆς ἀποδημίας των.

Ἡ Μασσαλία ἤρесе πολὺ εἰς τὸν Σεβεράκ. Κατεβλήθη ὑπὸ τῆς φαιδρᾶς τῆς πόλεως θεᾶς, ὑπὸ τῆς ζωηρότητος τῶν κατοίκων της. Ἦκουε τὴν ἄδουσαν ὀμιλίαν τῶν γυναικῶν, ἐθαύμαζε μειδίῶν τὴν δαψίλειαν τῆς προφορᾶς των, ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκεται εἰς παράστασιν κωμειδουλῶν, καὶ ἠπόρει πῶς εἶναι δυνατὸν διὰ τοιοῦτου τόνου φωνῆς νὰ εἶναι τις σπουδαῖος.

Τῇ ἐπαύριον τῆς ἀφίξεώς των, ὁ κόμης ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃσι μετὰ τοῦ Σεβεράκ ὅπως προγευματίσῃσι εἰς τὴν Reserve, καὶ γευθῶσι παρὰ τῷ Roubion τὴν περίφημον bouillabaisse, τὴν ὁποίαν ἀπαξ φαγῶν τις δὲν δύναται νὰ μὴ ὀμολογήσῃ ὅτι εἶναι φαγητὸν ἀξίον τοῦ μαγειρείου τῶν Βοργιῶν.

Οἱ κύριοι λοιπὸν οὗτοι ἐπορεύοντο, καπνίζοντες σιγάρων, πρὸς τὸ ἐστιατόριον, ὅτε φωνή, πάντῃ ἀπηλλαγμένη μασσαλιωτικοῦ τόνου, ἀντήχησεν εἰς τὰ ὠτά των.

— Αἱ, φίλε κόμη, ποῦ πηγαίνετε ἐκεῖθεν;

Ὁ κόμης ἐστράφη. Νεανίσκος φέρων ἱματισμὸν μὲ μικρὰ καστανόχροα καὶ λευκὰ τετράγωνα, φαῖον πῖλον, μονύελον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ἐλαφρὰν ράβδον ἐν τῇ χειρὶ, τὸν ἐθεώρει μειδίῶν.

— Κύριε Δελβινύ; ἀνέκραξε φαιδρῶς ὁ στρατηγός.

Εἶτα, ἀφοῦ τῷ παρουσίασε τὸν Πέτρον Σεβεράκ:

— Δὲν εἶσθε βεβαίως μόνος εἰς Μασσαλίαν, ἀγαπητέ μοι, εἶπεν ὁ Καναλέλ. Θὰ εἶναι μεθ' ὁμῶν καὶ ἡ δούισσα.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ραθύμως ὁ δούξ, ἡ σύζυγός μου ἔμεινεν εἰς Νεάπολιν μετὰ τοῦ πατρὸς της. Ὁ κύριος Μουλινέ, ὅστις ἔχει

πράγματι εὐρύν νοῦν, ἐπεχείρησεν ἀνασκαφὰς εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Βεζουβίου. Ἀπέτισε τὰ ἐπὶ τούτῳ τέλη τῆ Ἰταλικῆ κυβερνήσει. Ἐπιθυμεί δὲ νὰ πλουτίσῃ τὰ γαλλικὰ μουσεῖα διὰ τινων ρωμαϊκῶν ἀρχαιοτήτων.

— Ἐχει καλῶς! Ἄλλ' ἐνόμιζον ὅτι ὁ κύριος πενθερός σας ἦτο βουλευτής... Ἡ μήπως παρητήθη;

— Ἐζήτησεν εἰδειν... Εἶναι ἐξαίρετος πατὴρ ὁ κύριος Μουλινὲ καὶ καλὸς σύντροφος τῆς θυγατρὸς του, ἥτις ἀρέσκειται εἰς τὸν καθιστικὸν βίον.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΘΕΡΒΑΝΘ

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

Διήγημα

[Συνέχεια]

Ἐνῶ ὁ δούξ ὠμίλει οὕτω, ὁ Λορέντιος μετέβαλλε κατὰ στιγμήν ὄψιν, μὴ δυναμὸς νὰ συγκρατηθῇ ἐπὶ τῆς θέσεώς του. Ἦσαν ταῦτα πρόδηλα δείγματα ζωηρῆς ὀργῆς. Τὸ αὐτὸ συνέβαινε τῷ δὸν Ζουάν καὶ τῷ δὸν Ἀντωνίῳ, οἵτινες ἀπερῆσαν πάραυτα νὰ μὴ ἐπιτρέψωσι τῷ δουκὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του, ἐπ' ἀπειλῆ καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του.

Ὁ δούξ ἀναγκάσας ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῶν τὰ αἰσθηματὰ των, προσέθεσεν:

— Ἦσυχάσατε, κύριε Λορέντιε, προτοῦ μοὶ ἀπαντήσετε, ἐπιθυμῶ τὰ θέλητρα τῆς μελλούσης συζύγου μου, νὰ σας ἀναγκάσωσι νὰ μοὶ παραχωρήσετε ὅ,τι σας ζητῶ. Ἡ καλλονὴ τῆς, εἶμαι βέβαιος, δύναται νὰ προλάβῃ μεγαλείτερα δυστυχήματα.

Μεθ' ὃ ἠγέρθη καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ, ἐν ᾧ εὕρισκετο ἡ Κορνηλία, πλουσίας περιβεβλημένη καὶ κεκοσμημένη.

Ὅτε ὁ δούξ διηυθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς Κορνηλίας, ὁ δὸν Ζουάν ἠγέρθη καὶ θέσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς καθέδρας τοῦ Λορεντίου τῷ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Μὰ τὸν ἅγιον Ἰάκωβον, κύριε Λορέντιε, μὰ τὴν πίστιν μου καὶ τὴν εὐγένειάν μου, σας ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψω ποτὲ εἰς τὸν δούκα νὰ νυμφευθῇ ἄλλην. Ἡ θὰ τηρήσῃ τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον ἔδωκε, ἢ θὰ τὸν φονεύσω. Περιμένω νὰ ἐξαντλήσωμεν πάντα τὰ μέσα πρὸς ἀνεύρεσίν τῆς καὶ ἂν μὴ γνωσθῇ θετικῶς ὅτι ἀπέθανε, δὲν θὰ νυμφευθῇ ποτὲ.

— Εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, ἀπήντησεν ὁ Λορέντιος.

— Τότε καὶ ὁ δὸν Ἀντώνιος εἶνε σύμφωνος, ὑπέλαθεν ὁ δὸν Ζουάν.

Τῆ στιγμή ἐκείνη, ἡ Κορνηλία ἐφάνη ἐν τῇ θύρᾳ τῆς αἰθούσης, μεταξὺ τοῦ δουκὸς καὶ τοῦ ἱερέως, οἵτινες ἐκράτουν αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς.

Ὅπισθεν αὐτῶν ἠκολούθουν ἡ Μαργαρίτα, ἡ θαλαμηπόλος τῆς Κορνηλίας, ἡ

ὁ δούξ ἔφερον ἐκ Φερράρης, ἡ τροφὸς τοῦ βρέφους καὶ ἡ θαλαμηπόλος τῶν Ἰσπανῶν.

Ὁ Λορέντιος, ἀφοῦ ἐν στιγμή συγχύσεως καὶ ἐκπλήξεως παρετήρησεν αὐτὴν καὶ τὴν ἀνεγνώρισε, τρέχει κλονούμενος, καὶ πίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ δουκός, ὅστις ἠνώρθωσεν αὐτὸν καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ πέσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀδελφῆς του.

Ἡ Κορνηλία τὸν ἐθλίψεν ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς μεθ' ἐνδείξεων χαρᾶς καὶ τρυφερότητας.

Ὁ δὸν Ζουάν καὶ ὁ δὸν Ἀντώνιος κατὰπληκτοὶ ἔσπευσαν καὶ ἠσπασθήσαν τὴν χεῖρα τῆς Κορνηλίας, λέγοντες τῷ δουκὶ ὅτι αὕτη ἦτο ἡ ἐπιτυχεστέρα καὶ λεπτοτέρα ἀστείότης, ἣν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ.

Ὁ δούξ ἔλαβε τὸ παιδίον, ὅπερ ἐκράτει ἡ Μαργαρίτα, καὶ τείνων αὐτῷ τῷ Λορεντίῳ:

— Λάβε, ἀδελφέ μου, τῷ εἶπε, τὸν ἀνεψιόν σου, τὸν υἱόν μου, καὶ δός μοι, ἐὰν θέλῃς, τὴν εἰδειν νὰ νυμφευθῶ τὴν χωρικὴν αὐτὴν.

Ἡ διήγησις θὰ ἦτο μακρὰ ἂν περιεγράφομεν τί ἀπήντησεν ὁ Λορέντιος, τί ἠρώτησεν ὁ δὸν Ζουάν, τί εἶπεν ὁ δὸν Ἀντώνιος, τὴν εὐφροσύνην τοῦ ἱερέως, τὴν χαρὰν τῶν γυναικῶν καὶ τὴν γενικὴν τέλος ἱκανοποίησιν.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἱερεὺς συνέζευξε τοὺς δύο ἑραστάς, ὁ δὲ δὸν Ζουάν καὶ ὁ δὸν Ἀντώνιος ἐγένοντο ἀνάδοχοι τῶν γάμων.

Ἡ γράσια δούκισσα, μήτηρ τοῦ δουκός, ἀπεβίωσεν, ἀφοῦ ὁ γάμος ἐτηρήθη μυστικὸς μέχρι τοῦ θανάτου τῆς καὶ ἡ Κορνηλία εἰσῆλθεν ἐπισήμως ἐν Φερράρῃ, παρὰ τὸ πλεονὸν τοῦ δουκὸς συζύγου τῆς, κατὰπλήξασα καὶ γοητεύσασα διὰ τῆς καλλονῆς τῆς. Ὁ δούξ εὐγνωμονῶν ἐπρότεινε τῷ δὸν Ζουάν καὶ τῷ δὸν Ἀντωνίῳ δύο τῶν ἐξαδέλφων του εἰς γάμον, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἠρνήθησαν, οὐχὶ ἐκ περιφρονήτους, ἀλλ' ἀκολουθοῦντες ἀξιέπαινον ἔθιμον τῆς πατρὶδος των καὶ τὴν θέλησιν τῶν γονέων των, νὰ νυμφευθῶσιν ἐν τῇ πατρίδι των.

Ὁ δούξ ἀπέδεχθη, μετὰ λύπης, τὴν ἀρνήσιν ταύτην, ἀλλὰ δὲν ἔπαυεν, ἀφοῦ ἐπέστρεψαν ἐν Βολωνίᾳ πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν των, ἀποστέλλων αὐτοῖς συχνάκις πολύτιμα δῶρα.

Μετὰ δύο ἔτη οἱ Ἰσπανοὶ φοιτηταὶ ἐπεράτωσαν τὰς σπουδὰς των καὶ ἐπανῆλθον ἐν Φερράρῃ, ἵνα ἀποχιρετίσωσι τὸν δούκα καὶ τὴν Κορνηλίαν, ἥτις εἶχε καταστήσῃ μὴτηρ δύο κορασιδῶν. προσέφερε δὲ τὸν μὲν σταυρὸν τῷ δὸν Ζουάν, τὸ δὲ ἐγκόλπιον τῷ δὸν Ἀντωνίῳ.

Καὶ ἀπῆλθον εἰς Ἰσπανίαν, ἔνθα ἐνυμφεύθησαν νέας πλουσίας καὶ ὠραίας, ἐξακολουθοῦντες πάντοτε νὰ διατηρῶσιν ἐγκάρδιον ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ δουκός καὶ τῆς δούκισσας, ὡς ἐπίσης καὶ μετὰ τοῦ Λορεντίου Βεντιβόλλη, πρὸς μεγιστὴν εὐχαρίστησιν ἀμφοτέρων.

Ε*.

ΤΕΛΟΣ

Τὰ ἑξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὀποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκετὴ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μετὰ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

«Τὰ Ἀπόκριφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολὰ δρ. 3. — «Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαριτὰ καὶ τὰ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετὰφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 1. — «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 1,50. — «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετὰφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2. — «Μπουμπουλίνα-Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου δρ. 3. — «Κωμωδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου δρ. 2. — «Ὁ Γονζάλβης Κορδουβίος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία δρ. 1,50. — «Ἄνθρωπος τοῦ Κότμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου, δρ. 2. — «Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφρίου, μετὰφρ. Π. Πανᾶ, δρ. 5. — «Ἡ Ναξὸ Μαριάνθη» μυθιστορία πρωτότυπον, δρ. 1,30. — «Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστορία εἰς 6 τόμους δρ. 8. — «Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετὰφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα ρ. 4. — «Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθιστ. δρ. 150. — «Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 1. — «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεσι 3 δρ. 6. — «Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλὲς δρ. 1,50. — «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγύ, μετὰφρασις I. Καρασσόσα τόμοι 2) δρ. 4. — «Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀκτώδεσι τόμους δρ. 4. — «Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδε Κυριακίδου δρ. 5. — «Βίαι τῶν Διαδόγων τοῦ Μωάμεθ» ὑπὸ Οὐασιγκτῶνος Ἰρβινγγος δρ. 2. — «Τὰ Ἰουδαϊκὰ» ἦτοι ἀνατροπὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἔθμων αὐτῶν, μετ' ἀποδείξεων ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς δρ. 2. — Ποιήματα I. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. Χρυσόδατα δρ. 4. — «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ράμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελοδράμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθη ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετὰφρασις Γ. Κ. Σφήκα λ. 50. — «Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαριμέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 1,50. — «Ἀττικαὶ Νύκτες», Δράματα. Ποιήσει. Σ. Ν. Βασιλειάδου δρ. 2. — «Ὁ Διάβολος - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail δρ. 1,50. — «Τὸ Κατρημένον Καπηλεῖον», μυθιστορία Λουδοβίκου Νοᾶρ δρ. 1,50. — «Ζιλ Βλά» μυθιστορία δρ. 5. — «Οἱ Ἁγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος, Πανίνης», μυθιστορία θραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 2. — «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιέ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) δρ. 6. — «Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλιου Μαρού, (τόμοι 2) δρ. 3. — «Τὰ Ὑπερῶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccoue δρ. 4. — «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἀνυμφος μήτηρ» (τόμοι 2), μυθιστορία A. Matthey (Arthur Arnold) δρ. 3,50. — «Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού» καὶ «Τὸ ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2), μυθιστορία I. Φ. Σιθ. δρ. 3,25. — «Μαθλιδὴ» μυθιστορία (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σύη, δρ. 7. — «Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετὰφρασις Λάμπρου Ἐνυλῆ, δρ. 3. — «Λέων Λεωνῆς», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετὰφρασις I. Ἰσιδ. Σκυλίση δρ. 1,50. — «Τὰ Δύο Λίνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ, δρ. 1,50. — «Ἡ Ὁραία Παρισινὴ» λεπ. 60. — «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γενιτσάρων». (Τόμοι 2) δρ. 5.